

THE SIGN

■ 3 - 2016

KRASS KRITIKK

KLOK KRISTINE

KLAMT KALAS

KURIØST KULTURLANDSKAP

KRY KVIKK

KVAST KRYSSORD

IL DESIGN CRITICANDO

Det designes mye dritt. Behov blyses, avdekkes eller skapes. Produkter utvikles og produseres. De blir brukt på tiltenkt vis og av tiltenkt målgruppe, eller ikke. De slår an, flopper eller noe midt imellom. Så havner de før eller siden enten i glemmeboka eller på dyngene. Hvorstort ansvar har vi designere for dette? Kan design ha skyld i dagens forbrukervaner, klimakrise, diskriminering og krig? I denne utgaven stiller vi oss på ulike måter kritiske til design, og forsøker å belyse noen av disse spørsmålene.

Design er et håndverk. Jeg kan se for meg at en av til må "gjøre jobben" uten å ha særlig innflytelse på hvordan produktet skal selges, brukes eller påvirke verden. Konsulentbyråer velger kanskje hvilke oppdrag de vil ta, men som konsulent kan en få tildelt oppdrag uten for eksempel å kunne si "Ok, men trenger verden egentlig enda en app, enda et navigasjonssystem eller enda en telefon som må byttes ut etter noen måneder?"

Samtidig har designeren stor innflytelse, spesielt på hvordan det vi lager påvirker og oppleves av brukerne. Jobben vi gjør kan være avgjørende for om et produkt blir solgt eller ikke, men også for om det kan brukes av mennesker med spesielle behov, for eksempel. Materialvalg påvirker miljøet, og konstruksjon bestemmer om dingen skal tåle ti eller hundre fall i bakken. Vi må ta både økonomiske, sosiale og politiske hensyn for å kunne drive med god verdiskaping. Overfra- og ned-politikk er én ting, og kan ha sin innvirkning på verden. Å påvirke med utgangspunkt i brukeren selv, er noe annet. Det er vi rusta til!

Hvis vi til slutt legger til grunn at design har en effekt på verden vi lever i, betyr det også at vi har makt til å endre denne. Hvordan kan vi designe annerledes for mindre kritikkverdig verdiskapning? Redaksjonen gaper høyt og håper å sette tankene dine i sving i denne siste utgaven før vi får inn nytt og friskt blod!

Direttore Artistico, Maia Elisabeth Sirnes

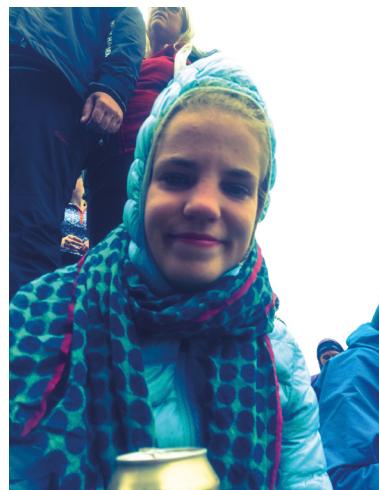
REDAKSJONEN

Ukritisk avbildet

Audun Hem

Ragnhild Bakli

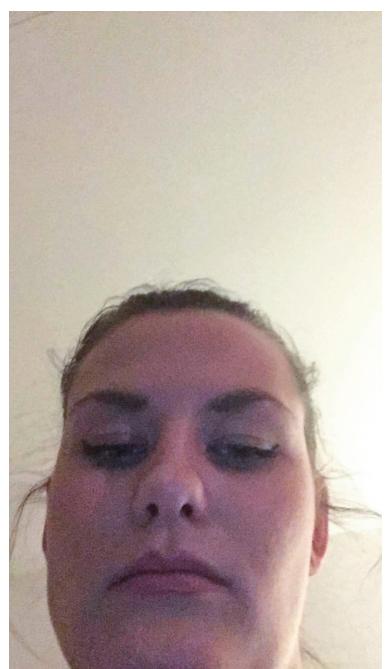
Jørgen Molaug

Camilla Dahlstrøm

Petter Mustvedt

Ragnhild Liven

INNHOLD

06 DESIGN MOT DISKRIMINERING

Diskriminering og design har lite med hverandre å gjøre, tenker du kanskje. Vi har tatt en prat med en av de i Trondheim som kan mest om temaet, nemlig ISFiT-lederen, som har mye å si om hvordan design kan opprettholde stereotyper og være diskriminerende.

09 DE NYE BARNA AV IPD

12 DESIGNERLANDSKAP

Søppeldynga er ethvert produkt sitt siste stoppested før glemseisen. Her ligger VHS-spillere, lysrør-TVer og alt mulig annet rask som ikke lenger lever opp til det moderne mennesket sine forventninger. Folk kaster over en lav sko, og vi har vendt vårt kritiske blikk mot denne mørke delen av forbrukersamfunnet.

16 BEER & BLACKOUT

22 HVEM ER IPD?

24 EPLEKRITISK

26 DEG I LEONARDO

29 KUNSTTJUENI: ARTEVENTINOVE

30 KRITISK BORDTENNIS

32 DOSKÅLAS HEMMELIGHETER

33 SELVDYRKET ER VELDYRKET

34 LUNSJ FOR TERRIER

Hele instituttet sin favorithund kan oppleves som et enigma for mange. Vi har prøvd å knekke denne koden som mange kaller for Kvikk, og som for de fleste andre går veien til hjertet gjennom maten. Løsningen er kompleks, raffinert og dynamisk, og vil nok overraske de fleste.

35 SKAL VI JOBBE SAMMEN?

36 KRYSSORDDET

Foto

Side 2 og 3: Redaksjonen
Side 4: Ragnhild Liven
Side 5: Petter Mustvedt
Side 20-21: Jørgen Molaug

Grafikk og layout

Omslag: Camilla Dahlstrøm
Side 2-5, 12-15: Petter Mustvedt
Side 9-11: Simen Aamodt Kjendseth
Side 16, 17, 18, 25 & 36 - 39: Ragnhild Liven
Avsluttende poesi: Leonardo da Vinci

SEWi
4430-122-400

4430-122-400

SALUTO DEL PRESIDENTE

GALSKAP. SKAPELSE. LIDENSKAP OG VILLE IDEER SOM FLYTER FRITT I EI FLÅSETE SUPPE. Hvordan i helvete kan det ha seg at skuta fortsatt flyter? Ikke vet jeg. Eller, jeg vet jo det naturligvis. Vi har fryktløst åpnet portene for forandrings. Vi har stått stødig når stormen har herjet. Vi har lyktes. Nok om oss. Jeg vil snakke litt om meg. Hva hadde vel denne spalten vært uten litt skamløs egosentrisme?

I enhver rekke av ambisiøse planer, finner man alltid et knippe absurde fantasier. For meg manifesterer disse seg ofte i form av kulturelle referanser eller hyllester til fascinerende historiske personligheter. Så hva så jeg egentlig for meg i dagene etter jeg ble valgt? Jo, jeg ville holde motiverende taler som skulle gå inn i historiebøkene, og jeg ville egenhendig ta et oppgjør med politikkens svakheter. Jeg ville gjøre store stunts og havne i nasjonale medier for å eksponere oss og hva vi kan. Jeg ville gå inn i rollen som din beste venn og samtidig din sterkeste beskytter. Jeg ville ha i pose og i sekks, og trodde oppriktig at jeg kom til å få tid og kreativt overskudd til alt sammen. Nå tror jeg imidlertid at det finnes en middelvei mellom ydmyk tømmerhugger og keiser av solsystemet. Jeg er ikke Churchill eller Gandhi, jeg er ikke Bond eller Beethoven. Jeg er ikke Underwood, og jeg er ikke JFK. Hvis man bare kopirer fra andre, så skaper man ikke. Prøver man å være alle, er man ingen. Kanskje holder det å bare være meg.

Så nå er det tid for litt rolig refleksjon rundt denne litt rare presidentrollen. For som leder for Leonardo må man bli noe mer enn bare en lederskikkelse. Man må bli en dristig visjonær, slik den originale Leonardo var. Man er nødt til å gjøre kjedelige og tidkrevende oppgaver, og gjerne smile mens man gjør dem. Man tar på seg ansvar for flokken og man må også eksponere seg selv på stadig snedigere måter (se midten av blekka for bevis, i form av et utført valgløfte). Men selv om jeg har tatt på rustningen og slipt våpnene for å gjøre mitt beste, er det enkelte ting ved ens personlighet som ikke kan endres selv om stillingen gjør det. For jeg har mitt sett med issues, det vet jeg. Jeg er en

til tider sky og misantropisk person, som ofte kan tenke mer på visjoner enn på enkeltmennesker. Og innimellom gir min kynisme og hemningsløse introspeksjon meg holdninger som grenser til vrangforestillinger. Dere stolte unsett på at jeg kunne gjøre jobben, og jeg gjorde så godt jeg kunne. Jeg er absolutt ikke presidenten dere fortjener, men jeg tror kanskje jeg er den dere trengte akkurat nå.

Samme hvor mye jeg nå og tidligere har spilt på egen stormannsgalskap, har jeg nok ikke mistet helt perspektiv. For suksessen finnes i felleskapet, i arbeidet vi uttreter sammen. Uten styrets og komiteenes støtte og arbeidsvilje, hadde jeg vært en betydningsløs skapning som ikke hadde fått til stort. Heldigvis har vi sammen fått til en hel del. For vi ville gjøre en del endringer, ikke fordi det som har vært ikke har fungert, men fordi vi av alle burde være en progressiv linjeforening. Vi har jobbet med å gi Leonardo sær preg, flere tradisjoner, og en sterkere identitet. Vi har invitert til økt interaksjon med våre medlemmer, gjennom månedlige oppdateringer og åpent kontor hver uke. Komiteene har etablert seg og fungerer godt, og flere undergrupper og initiativer er i anmarsj. For oss har det ofte handlet om å gjøre de vanskelige valgene og de riktige investeringene, og det har medført et særdeles godt år økonomisk. Vi har også et par siste grep som kommer til å tre i kraft i månedene som kommer, for noen ganger blir reform en for langsom prosess og revolusjon er svaret. Det blir spennende å se hvor langt vi kan nå.

Jeg kan skrive om meg selv eller styret til det kjedsmommelige, men når det kommer til stykket handler Leonardo om medlemmene. Og jeg glemmer ikke dere. Leonarditter og Leonardiner, legender, lover, helter, helt vanlige folk. Like verdifulle og dyktige om de pusser på møbler eller jobber med å få folk til Mars. Alle en del av felleskapet; alle uvurderlige sjeler som sammen suser mot nye høyder. Å lede dere har vært en sann fornøyelse. Det har vært en ære å tjene organisasjonen.

Simen Aamodt Kjendseth, II Presidente

Diskriminerende design

Tekst & foto: Ragnhild Liven

Diskriminering er et komplekst samfunnspproblem som kan være vanskelig å løse. Som designere har vi et visst ansvar for å jobbe imot dette, og designe produkter og tjenester som inkluderer flest mulig. Tema for årets ISFiT-festival er diskriminering, og TheSign har fått lederen av ISFiT 2017 til å komme og snakke med oss om nettopp dette relatert til design.

Et fjes du kanskje har sett en del til i det siste er Kristine Sommerset Bjartnes' sitt. For uten å være min tremenning og venninne, er hun leder for ISFiT-festivalen og student ved Institutt for Tverrfaglige kulturstudier. Etter å ha deltatt på ISFiT i 2013 og 2015 tenkte hun "Nå kjører jeg på!" og dermed søkte hun på stillingen som leder for verdens største, internasjonale studentfestival. Man kan trygt påstå at 24-åringen er over gjennomsnittet aktiv og engasjert i hverdagen. Hun ble valgt som leder av ISFiT 2017 mens hun skrev bacheloroppgave i statsvitenskap, og nå, når festivalen er så skimte i horisonten har hun gått over til masterstudium i likestilling og mangfold. "Hele retningen 'likestilling og mangfold' tar opp veldig mange av de samme problem-stillingene som den kommende ISFiT-festivalen hvor temaet er diskriminering," forteller hun.

For å søke på stillingen som leder for ISFiT måtte Kristine utarbeide et tema som hun syntes ville passe godt for festivalen. "Det er ganske vanskelig å finne et tema som passer for en hel festival, og som deltakere fra hele verden kan kjenne at er relevant," sier hun, og fortsetter: "Så jeg gikk noen runder med meg selv før jeg bestemte meg, og det som gjorde utslaget var at jeg valgte det som ga meg skikkelig mageknip".

Temaet for årets festival ble altså diskriminering, et ord de aller fleste av oss kjenner til. Men hva er egentlig definisjonen av diskriminering? Noe av det Kristine synes er interessant med ISFiT er at man ikke nødvendigvis trenger å definere så mye. "Konseptet er å invitere studenter fra hele verden for å snakke sammen om hva diskriminering er. Alle de perspektivene som dukker opp skal telle like mye," forteller hun. "ISFiT sitter ikke på noen fasit å hva diskriminering er. ISFiT sitter ikke på svarene. Vi stiller spørsmålene." For de som fortsatt synes det hadde vært deilig med en liten definisjon så bruker Kristine og ISfitfestivalen å si at diskriminering er "systematisk, urettferdig behandling av en spesifikk befolkning basert på deres karakteristikk eller egenskaper."

Diskriminering er en problemstilling som vi designere bør ta hensyn til når vi skall lage produkter og tjenester. Kristine, som har tatt fag innenfor kjønnsstudier, forklarer at hennes bakgrunn fra dette fagfeltet ikke utelukkende handler om diskriminering i design, men like mye om å opprettholde kjønnsstereotyper i design. Når undertegnede spør Kristine hvorfor diskriminering er et problem i designverden, svarer hun: "Jeg tenker at det er de mest åpenbare tingene som er gode eksempler på når design kan bli diskriminerende. Det kan jo for eksempel handle om når design ikke er universelt uformet; hvis ikke alle kan ta det i bruk eller hvis det kun er tilrettelagt for noen spesielle deler av befolkningen. Jeg synes egentlig at dette er veldig spennende! Jeg tenker ofte 'hvem er designeren?' Hvem er det som sitter og bestemmer at en app skal se sånn og sånn ut? Hva slags antagelser har den som designet om hvem brukeren er? Og hvordan forstår den designeren hva for eksempel kjønn er?"

Kjønnsdiskriminering og kjønnsstereotypier

Noe undertegnede lærte av André Liem her forleden var at design og politikk henger sammen. Politikk handler om verdier, og et design er lite uten verdiene som legges i det. Det finnes flere eksempler på diskriminerende design hvor verdiene som vektlegges i samfunnet er direkte knyttet opp mot det. Produkter som er designet med formål om å forhindre at hjemløse skal sove på et spesifikt område er et godt eksempel på dette. Offentlige benker med fremtredende armlener eller utvendige vinduskarmer fylt med pigger er designet med denne intensjonen. Når løsningen på hjemløshet er å plassere pigger på offentlige overflater, sier det mye om samfunnet vi lever i. Kanskje en bedre løsning hadde vært å designe en annen politikk og et bedre tilbud for disse mensekene, i stedet for å gjøre det vanskeligere for dem å finne et sted å sove? (Lena Groeger, Pro Publica 2016)

Som Kristine nevnte innledningsvis er ikke bare direkte diskriminering problematisk, men også det at man opprettholder stereotyper. Å påstå at en designer er direkte diskriminerende når en følge av hens design er at det opprettholder stereotyper er kanskje feil, men vi bør likevel være oppmerksomme på at arbeidet vårt kan bidra til å forsterke eller vedlikeholde diskrimineringen av de som blir utsatt for disse stereotypene. I vår skrev Kristine en oppgave om reproduksjon og opprettholdelse av kjønnsstereotypier i Snapchat, som tar for seg filtrene, eller "linsene", som legges over ansikt. Opgaven er inspirert av debatten som oppstod før sommeren om linsene som gir deg smalere nese, renere hud, og større øyne. Kristine forteller at hun synes debatten var spennende fordi den var nyansert. På den ene siden var det ramaskrik og oppfordringer til jenter om å ta avstand fra filtrene. På den andre siden var man mer tilbakelent og ba folk om å roe seg ned fordi det ikke var noe å rope høyt for. "Linsene spiller veldig på tradisjonelle kjønnsroller og det er noe mitt fagfelt er imot; at man skal ha en binær forståelse av kjønn, og at man skal ha strenge kjønnskategorier," forklarer hun. Denne debatten opptok utallige sider i avis og blader verden over, og mye tyder på at historien om Snapchat-linsene er et godt eksempel på hvordan vi designere, mest sannsynlig ubevisst, kan bidra til opprettholdelse av stereotyper.

Professor og leder for Senter for Kjønnsstudier ved NTNU, Merete Lie, har skrevet artikkelen "Tingenes kjønn". Kristine forklarer at den handler om at mange av de tingene vi omgir oss med i hverdagen implisitt innehar en tanke om hva slags kjønn hver av tingene representer. Som et eksempel har Lie blant annet pekt ut en drill og en miksmaster; to objekter som har mye av den samme teknologien. De skal få noe til å snurre rundt sin egen akse. Drillen på den ene siden er et designobjekt med et veldig teknisk og maskulint uttrykk, mens miksmasteren på sin side gjerne er delikat og feminin. "Hvorfor er det sånn?" spør Kristine, og svarer på sitt eget spørsmål: "Svaret er sikkert blant annet fordi det selger. Jeg skjønner at det ikke er så lett å gjøre så mye med det, men det er veldig interessant å tenke over."

Det som gjorde
utslaget var at jeg
valgte det som ga meg
skikkelig mageknip

Kvinner og IKT

Vi kan si at det i dag eksisterer en slags digital kløft som skiller de som har mye og de som har lite kunnskap om IKT og teknologi. Per i dag er det for eksempel en overvekt av kvinner blant de som kan minst om teknologi og har dårligst tilgang til det. "For å kunne ta del i dagens samfunn er det en forutsetning at man kan IKT. Det å kunne IKT blir dermed også en forutsetning for makt og innflytelse, og derfor er det et problem at deler av befolkningen faller fra eller ikke kan nok," mener Kristine, og utdypes: "Det behøver ikke bare handle om kjønn, det kan også handle om etnisitet, innvandrere, alder, eller klasse. Så derfor tenker jeg at det er noe man må ta hensyn til når man designar. Hjem er det man designar for? Og er det noen som stenges ute eller ikke har tilgang på det jeg designar?"

Boka "Technologies of Inclusion", som er skrevet av Knut H. Sørensen, Wendy Faulkner og Els Rommes, tar blant annet for seg fire praksiser som IKT-aktører og designere kan ta i bruk når de ønsker å inkludere kvinner i større grad i teknologiverden. I tillegg til å skrive denne metodikken

problematiser

de også alle de fire praksisene. Den første praksisen heter "Å designe etter kjønnsstereotyper" og fungerer på den måten at designeren definerer hva som skiller det ene kjønet fra det andre og designer deretter. "Det er ganske typisk," sier Kristine. "En kvinne vil ha dette. En mann vil ha dette. Men som det står i boka er dette problematisk fordi designeren da vil risikere å opprettholde de tradisjonelle kjønnsforskjellene i stedet for å utfordre kjønnsrollene som allerede eksisterer."

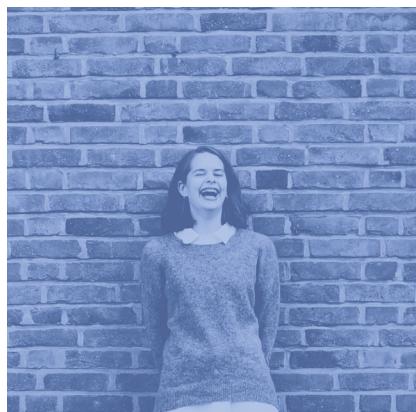
Neste praksis kalles "Jeg-metoden", og viser til en designmetode hvor designeren har lov til å trekke inn personlig smak og egne erfaringer, og se seg selv som bruker. "Det som er problematisk her er at flertallet av designere er menn, og derfor vil de ta utgangspunkt i sitt syn og designe deretter. Hvor inkluderende blir det da?" kommenterer hun.

Den tredje praksisen kalles "Refleksiv jeg-metode" og handler om at selskaper aktivt kan ansette kvinnelige designere for at de skal komme opp med et design som passer for kvinner. "Det som er utfordrende i dette tilfellet er at man da lett kan tenke at 'Okei, du er kvinne. Du representerer alle kvinner', noe som også er helt feil," forteller hun.

Siste praksis heter "Deltakende design" og er nok den vi på IPD kjenner best til. Her henter man inn potensielle brukere i designprosessen. "Det blir ofte slik at de som gir tilbakemeldinger på designet og teknologien kanskje er mennesker som allerede er interessert i design, og da risikerer

man å ignorere potensielle brukere som ikke er tilgjengelig for å gi respons," sier Kristine. Av alle disse måtene å inkludere kvinner på, i dette tilfellet i IKT og designverden generelt, var det "Refleksiv jeg-metode" og "Deltakende design" som de konkluderte med at var best. "Og dette kan man sikkert trekke paralleller til i andre grupper, ikke sant," avslutter Kristine.

Det er ingen tvil om at det finnes en del grunner mellom inkludering på den ene siden og diskriminering på den andre. "Et dilemma jeg tror man opplever i mange settinger er at man ønsker å inkludere, men så ender man opp med å opprettholde stereotyper," sier Kristine. "Og det kan du si nesten om alt. For eksempel all aktivisme. Ta ISFiT 8. mars: Skal vi kjøre på og gå i bresjen for kvinnenes rettigheter? Da er vi med på å opprettholde kvinnene som en veldig tydelig kategori, og ender opp med å ikke ta opp kampen for alle som måtte definere seg som noe midt i mellom." Likevel konkluderer hun med at selv om man ikke kan ta alle kampene på en gang, så er det verdt å forsøke å gjøre en forskjell.

Det er ikke så lett å inkludere alle i alt man gjør, og ut ifra Kristines refleksjoner er det mange fallgruber vi designere kan falle i, selv om tanken er god. Likevel kan vi konkludere med at å jobbe for å skape et samfunn som er mest mulig inkluderende for flest mulig, er et steg i riktig retning. Dette er noe som ikke gjelder kun for oss som designere, men for alle som enkeltmennesker. Hva er det

ISFiT har gjort av tiltak i forkant av festivalen for å inkludere så mange som mulig? "Jeg som arbeidsgiver for ISFiT får veldig mange frivillige, og da må jeg prove å tenke 'Hvordan kan jeg tilrettelegge for at flere kan ta del i det vi gjør?' Jo, for eksempel så legger vi ut stillingsutlysninger på engelsk, slik at internasjonale også kan bli med." For det er alltid noe man kan gjøre, og av og til handler det om rett og slett å bruke litt sunn fornuft. "En journalist kan velge å skrive om hva Erna Solberg har på seg, eller la være," sier Kristine. "Så jeg er opptatt av diskriminering her, men også av reproduksjon av stereotyper, fordi jeg tenker at det på lang sikt kan være skadelig. Da må alle som formidler noe, alle som har et ansvar, gå i seg selv og tenke: 'Hva er det jeg kan gjøre?'"

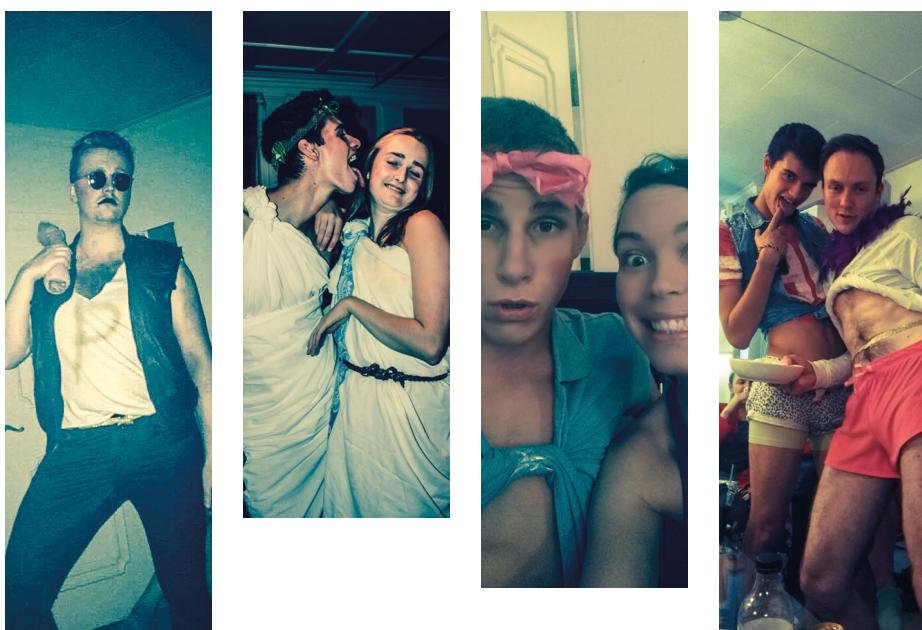
Selv om min diskusjon med Kristine i all hovedsak omfattet diskriminering direkte relatert til kjønn, med mange eksempler rettet mot kvinner, er de grunnleggende prinsippene og tankene som tas opp i mange tilfeller direkte overført til andre grupper i befolkningen. ■

Lambo for liten, Lambo for stor

Tekst: Torgeir Timenes Bell | Foto: 1. klasse & 2. klasse

To veker fylt med rus, rølp og rave er over. Her kjem den poetiske nedteikninga av fadderperioden 2016.

Lange talar, kloke ord og til dels sur vokal frå Panda Panda prega første del av immatrikulering-dagen vår. Dei kloke orda vart gløymd ein time seinare, då hovudet vart fylt med nye namn. Konserten vart fortrengd der og då. Fysjom. Etter førti minutt med namneleik sat alle namn spikra. Evig respekt til Elise og Kamilla som var sist ute med oppramsing. Dei naila det verkeleg. Høgskuleparken vart arena for det første av mange vors. Då punsjen kom trillande inn med handlevogn, var det ingen veg tilbake. Fadderperioden var i gong. I korte trekk var resten av kvelden full av beer pong, mosh pit i Storsalen og fulle fadderbarn. Høgdepunktet var utan tvil då stovebordet til faddersjef Caspar knakk og han ga faen. Ein blir ikkje sjef utan å ofre litt.

Framleis litt på halv fire etter gårsdagens pangstart, var bar til bar neste punkt på programmet. Eit i utgangspunktet triveleg vors i parken utvikla seg etterkvart til blodig alvor då kubbespel vart introdusert for nye og gamle designspirer. Her sto både venskap og leggar i fare. Etterpå følgde ei folkevandring knapt sett make til sidan Moses var reiseguide i ørknen. Faddersjef Caspar hadde gjort sitt beste for å villeie oss inn på totalt ukjende pubar med aldrande stamgjestar og tresifra øl-prisar. Trass innvendig gråt og jammer over å sjå stipendet forsvinne i eksponensiell fart hadde vi det utmerka. Speeddate med Abakus var meir informativt enn intimit, og opptil fleire datanerdar fekk hjartet knust av designjentene denne kvelden.

Badcom inviterte til rave ein fager sommar-kveld i fadderperioden. Målet for kvelden var D12 og dans i måneskin. Før vi fekk sjansen til å rave for fullt, fekk alle utdelt glowsticks og UV-måling. Vidare dansa og sang vi oss til festlokalet, der dansegolvet var lite og takhøgda stor. Det heile

vart ein sveitt og malerisk kveld med mykje sjølvlysande magedans og glade fadderbarn.

For å halde utslitne førsteklassingar vekke frå respirator og hjartestartar éin kveld til, arrangerte fadrane pysjfest på instituttet. Ikledd det mest komfortable i skapet, benka fadrar og barn seg framfor ein projektor i Idéafeen. Gamle favorittar som Wall-E og Oppdrag Nemo vart henta fram frå arkivet, akkopagnert av den største popcornbollen nord for ekvator.

Ein dag i året vert Trondheim gjort om til oldtids-Hellas. Butikkane tömmast for laken, og "how to make toga" vert eit mykje brukte sökjeord på Youtube. På programmet var grilling i Høgskuleparken, med påfølgjande BadKart. Nok ein gong vart det bevist at kvinnelege sjåførar ikkje veit kva dei driv med, og Leonardo plasserte seg godt nede på resultatlistene. Til Merete sitt forsvar hadde ho bind for auga. Stemninga nådde sitt absolute maksimum seinare på vors hjå Henrik, då heimebrygga epledicer vart sett på bordet.

Mange vil nok sjå attende på vors til vors som høgdepunktet i fadderveka. Denne dagen hadde noko for ein kvar. Dextervors, gamlisvors, trøndervors, intimvors, sadovors og styrevors tok oss med på ei reise vi neppe gløymer med det første. Fadderbarn vart klappa, piska, flørta og kutta fram gjennom fleire timer fyll og moro. Med unntak av karsken servert i kjend trønderstil, var det få bitre minner frå denne kvelden.

Det var eit noko redusert oppmøte på første half and half i fadderperioden. Trass fråfallet (som eigentleg er heilt forståeleg) var det bra liv på begge vors. Faddergutane tok med seg fadderbarnjenter til USA, i eit heidundrande redneckvors, medan fadderjenter kunne by på disneyvors, med tilhøyrande ballongar og kleine norske versjonar av dei kjende filmlåtane. Komfortsone

var for lengst gløymt, og det vart arrangert konkurransar og utfordringar nok til alle, både i sørstatane og Neverland.

Teknologiporten vil, akkurat som alle andre, verve nye IPD-studentar til sitt arbeid. Etter ein god time propaganda og presentasjon av organisasjonen, fekk vi endeleg servert grillmat og brus i Høgskuleparken. Deretter vart barna delt opp i ulike grupper på kvar sine vors. Tema var "come as you were". Nydeleg mote frå dei tidlegaste åra av ungdomsskulen vart vist fram, og skapa vart tømde på jakt etter ting som var kult for fleire år sidan. Saman med fadderbarn frå Hybrida gjekk praten lett, og etterkvart tura vi avgarde til Frimurerlogen for å feste vidare saman med Timini.

Fadderperioden har sjølv sagt som mål å få fram det beste i nye studentar og lære dei sunne verdiar. Kva er då meir logisk enn å invitere heile instituttet på casinokveld i Idékafeen? Her hang bongane laust, og sjetongar vart spelt bort, vunne att og tapt på ny. Vi mangla berre eit spontanbryllaup, så hadde Vegas-kjensla vore absolutt. Classy drinkar av alle slag var å kjøpe ved bardiskene, og jammen vart det ikkje litt klassisk flört i kjend Bond-stil utover kvelden også.

Faddervekas varmaste kveld var utan tvil tysk rave på Studio 26. Heldigvis var det denne kvelden litt meir å velje i på smørbrødlista: Var du blant dei som hadde noko imot å vere dekkja av andre menneske si sveitte, var grilling i skogen eit alternativ. Både fadrar og fadderbarn kunne med andre ord få seg ein velfortent pause i veka, og heller jobbe mot å unngå avrusning og tvangsinnlegging. Det skal nemnast at Studio 26 ikkje heilt skjønte kva som traff dei då vi designarane kom, så vi fekk ei scene for oss sjølv. I og med at dansegolvet vårt var såpass nære utgangen, fekk vi meir oksygen enn resten av lokalet gjorde til saman. Då er det ikkje rart at fleire vart att og dansa seg inn i glowsticknirvana og haldt det gåande til huset stengde. Ein god kveld!

Til slutt kom tida for at fadderbarna skulle arrangere vors for fadrar av motsett kjønn. Fadderjenter fekk smykke seg med fargar og glam då barna inviterte til pridefest! Faddergutane kjende seg kanskje litt meir diskriminert, for fadderbarn-jentene hadde sett Magic Mike som kveldens tema. Enden på visa vart mykje hud og fin stemning i begge leiarar. På slutten av kvelden samla begge vors seg til fest i pridelokalet, der stripping og fjøyrboa smelta saman til ein fin miks. Etter ei naboklage bestemte vi oss for å reise på Samfundet, der vi dekka lokala med glitter og konfetti. For ein kveld!

Einkvar era må ta slutt, og fadderperioden er ikkje eit unntak. Siste innspurt vart beachparty med arkitekt. Tropiske rytmer, blomsterkransar og badeshorts stod høgt i kurs denne kvelden, og Skiboli var pynta til fest. Oppblåste badedyr gjekk på rundgang, medan tropiske drinkar var å få kjøpt i baren. Heite rytmer og lettkledd dans haldt oss gåande til langt på natt.

Alt i alt må vi ta av oss hatten for dyktige fadrar som stilte opp, same kor (fylle)sjuke dei måtte vere. Vi har fått oppleve sjukt mykje moro, og kjem ikkje til å gløyme desse vekene med det første. De har sett standarden for neste fadderperiode, og vi gler oss skikkeleg til å hoppe etter Wirkola om eit år!

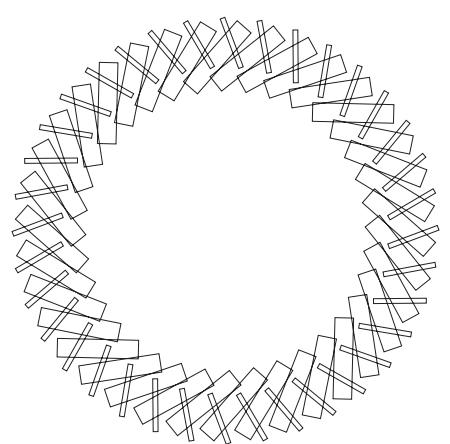

Kulturlandskapet

Redaksjonen etterforsker Heggstadmoen Gjenvinningsstasjon i jakten på sannheten om ditt søppel

«Velkommen til dynga, stedet hvor ideer blir kastet, sortert, most og brent.» Det er det den imaginære IPD-ekskursjonen til Heggstadmoen Gjenvinningsstasjon kunne åpnet med. I avfallslandskapet sees spor av designeres arbeid overalt, og søpla kan spores tilbake til opphavet samme hvor flink han eller hun er. Så pass på hvor du trår, strev for å bli en nirvanadesigner.

Tekst: Petter Mustvedt | Foto: Maia Sirnes & Petter Mustvedt

Et skrekkeksempel

Den bærbare DVD-spilleren er et nesten glemt produkt. I Elkjøps nettbutikk finnes de fortsatt, men modellene er gamle og utdaterte. På dynga finnes de i hope tall, noe som egentlig ikke overrasker. Ungene i baksetet har for lengst fått iPad til jul, og hele DVD-bransjen er i ferd med å utkonkurreres av strømmetjenester. Den bærbare DVD-spillerens salgstopp var nådd rett før tablets, Netflix og bærbart modem ble allemanneise. I dag er spilleren rot i kjelleren, eller dumpet i kassa for «elektronisk avfall» på dynga.

«Da har den i det minste blitt sortert og er klart for gjenvinning, da?», tenker du kanskje. Joa, ifølge gjenvinningsstasjonens nettsider leveres denne typen avfall til «godkjent mottak/behandlingsanlegg som finsorterer, knuser og skiller i ulike materialtyper.» Men mengden gruveavfall og annet snusk som må til for å produsere dingsen er fortsatt obskurt stor. Som kjent bør vi som forbrukere tenke oss om før vi går til innkjøp av nye elektroniske dappeditter.

«*Nirvana står i indisk religion, særskilt i buddhismen, i motsetning til samsara, den tilværelse som er preget av fødsel og død og som derfor stadig forandrer seg.*» Store Norske Leksikon, 2016.

Med kunnskap følger makt

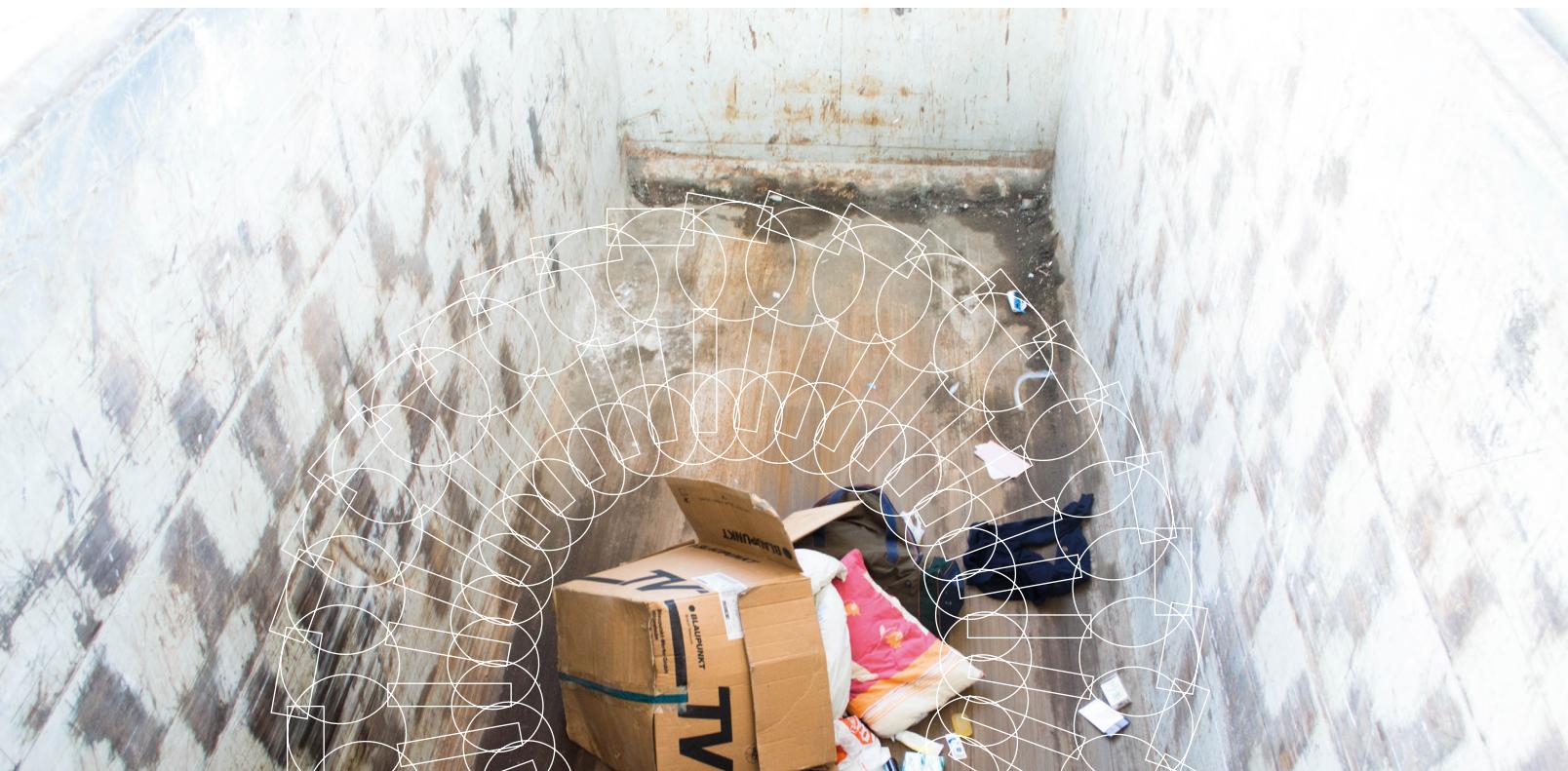
Som designer befinner du deg i andre enden av søppelgenereringskjeden. Du er med på å designe søpla, og bør sørge for at ditt design sakker ned eller bryter ut av gjenvinningssyklusen, heretter omtalt som samsara. For den er ressurskrevende og slett ikke så strømlinjeformet som man kunne ønske. Å bryte ut er selvsagt ingen enkel oppgave, noe verdens søppeldynger vitner om. Med grunnlag i litt enkel forskning, utført på Heggstadmoen av denne oppvakte redaksjon, gir jeg deg allikevel noen tips på veien:

1 Billig er ikke alltid bra for folk. Billige produkter har en tendens til å finne sin vei til avfallskontaineren forttere enn litt dyrere alternativer. Det betyr at IKEA burde skamme seg over sin egen forretningsmodell, som enkelt og greit er en trussel mot sunne forbrukervaner. At LACK-bordene med utsalgspris på 49 kroner per stykk kastes over en lav sko har lite med byggekvaliteten å gjøre. Ikke ett av bordene vi så i konteneinerne var ødelagte, de var bare billige nok til å kunne byttes ut uten å heve et øyebryn.

2 Kofferter med ett manglende hjul er en gjenganger i konteneineren. Å lage trillekofferter som ikke er mulige å fikse hjul på er litt som å lage en klokke som ikke kan byttes batteri i. Det er trygt å anta at hjulene er det første som vil ta kvelden, og derfor bør dette kanskje være mulig å gjøre noe med. Slik er det ikke, og det medfører at hele kofferten kastes.

3 Dagens behov og etterspørsel forandrer seg innen i morgen, så tenk lengre fremover. Ikke design FM-radioer i 2016, for om to år vil de havne på dynga. Med den teknologiske utviklingen vi ser i dag er dette punktet kanskje det vanskeligste å leve opp til. Men ved å designe fleksible løsninger burde det være mulig å lage telefoner som ikke må skrottes etter halvannet års bruk. Et utskiftbart batteri ville hjulpet langt på veien for mange.

4 Å designe god emballasje er glupt! Det er vanvittig mye papp- og plastemballasje på gjenvinningsstasjonen. At det gjenvinnes er vel og bra, og så lenge vi har behov for midlertidig emballasje er det nødvendig å føre samsara-politikk på denne avfallstypen. Og husk: Jo renere resirkuleringen er, jo flottere produkter kan også søpla bli i sitt neste liv.

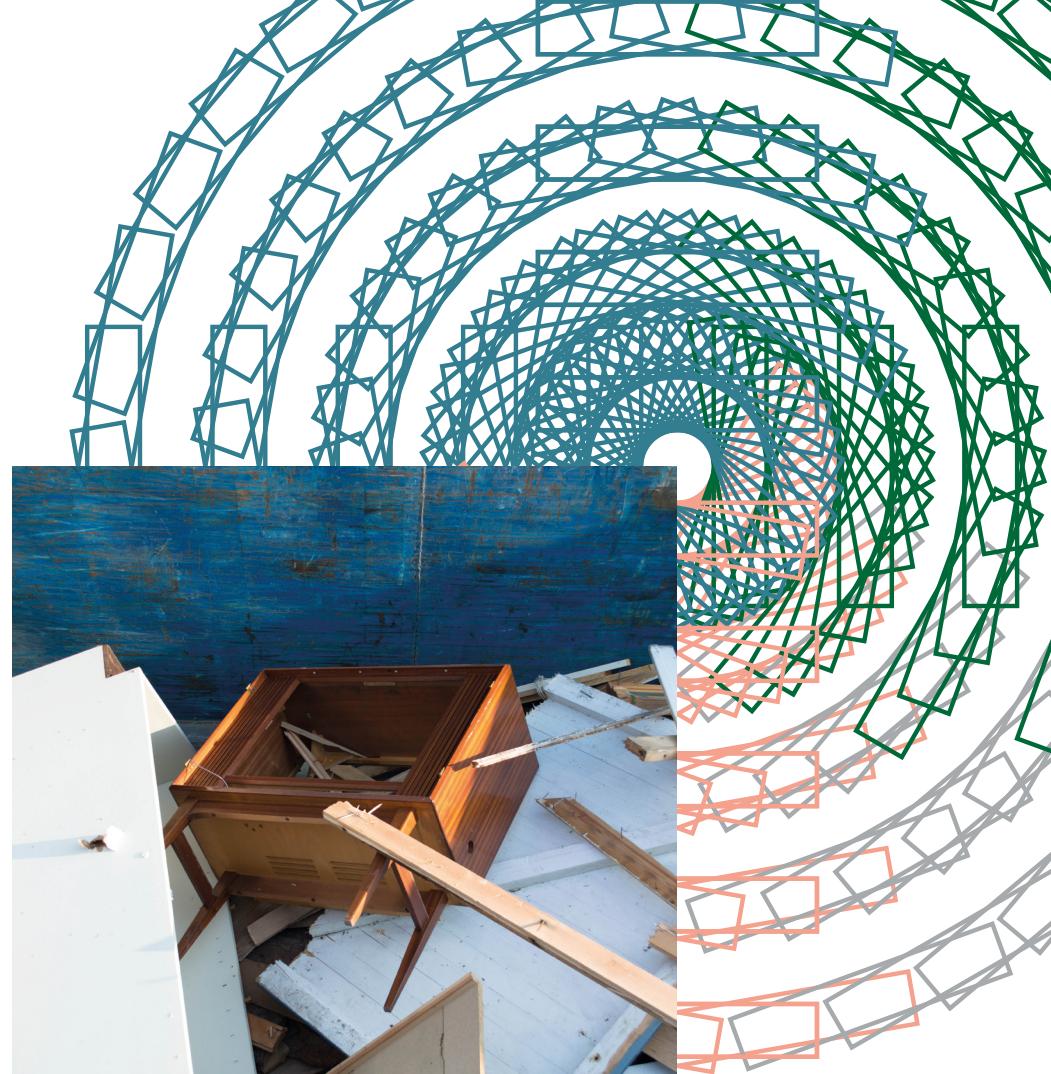

«Ja, dette virker som god forskning, men hvorfor er det så få som praktiserer det?» Svaret er lite bemerkelsesverdig og svært forutsigbart: Samsara medfører omsetning, og verden styres av penger. Men trenger det å være sånn?

Produktnirvana

Nei, ideene dine trenger ikke havne på søppeldynga. En produktdesigners drøm er at deres ideer skal nå produkt-nirvana: Klassikerstatusen. At en stol går inn i tilnærmet evig produksjons-syklus og stadig dukker opp i interiørmagasiner erklærer dens evigaktuelle appell. «Popular opinion» er viktig for folk, så hvis produktet fortsatt oppleves dagsaktuelt er sjansen mindre for at det dumpes. Tripp Trapp-stolen er et slikt stykke arbeid. Likevel var den å finne på Heggstadmoen Gjenvinningsstasjon en høstdag i 2016. «Da har den vel ikke nådd produkt-nirvana?», tenker du kanskje.

“Samsara medfører omsetning, og verden styres av penger.”

Jo. Det viktige å merke seg her er konteksten den ble funnet i: På Fretex-området. Selv om den ene familiens barn har vokst fra Tripp Trapp-stolen er Stokke-klassikeren klar for nye eventyr. Den gamle eieren hadde ikke bruk for stolen, men erkjente dens verdi og valgte i samme slengen å donere et stykke norsk designhistorie til Frelsesarmeene. At et produkt kan overleve sin bruksperiode og deretter finne nye jaktmarkører hos en gjenbruksbutikk er som musikk i en produktdesigners ører.

Men produktnirvana kan også oppstå uten at store navn i designverdenen erklærer noe for en klassiker. Alle ting med affeksjonsverdisom overgår den faktiske verdien er på veien mot nirvana. I det øyeblikket du kjøper inn skinnbalsam til den gamle lenestolen er den ett skritt nærmere å bryte ut av samsara. Å verdsette litt god patina bør ikke være den pretensiøse designeren forunt, det burde vært et av hovedbudskapene til alle fremtidige holdningskampanjer sponset av Miljøverndepartementet.

Knirkefri kasting

Feltarbeidet utført ved gjenvinningsstasjonen på Heimdal forteller også om hvor enkelt det er å kaste. Kunden tømmer boden, fyller bilen, kjører inn og dumper det de ønsker kostnadsfritt. Det eneste som koster å dumpe er usortert, ubrennbart materiale. Det koster 1,38 kroner per kilo. For billig? Ja. Det er mest av alt en symbolsk sum. Men det er tross alt bedre at søppel havner på gjenvinningssenteret enn ute i naturen. Anlegget på Heggstadmoen er optimalisert for en bekymrings-fri kasteopplevelse med innebygd gjenbruksbutikkdeponi. Så da kan forbrukeren faktisk risikere å forlate sopla si på dynga med god samvittighet. Bærekraftig? Kanskje, men ikke helt sunt for forbrugsstrømmen.

Holdbare produkter er dyrere i produksjon, og en tilfreds forbruker er ikke bra for neste års salg. Det er den harde sannhet. Men alt håp er ikke ute av den grunn, for makten finnes et sted mellom designer og kjøper. Fortell fabrikken at du ikke ønsker billige, ufiksbare, kortsiktige og dårlig pakkede produkter. Rop til selgeren at du vil ha nirvana-potensiale! Og hvis du kjøper en ny stol, husk at noen andre antageligvis har bruk for din gamle. Ikke la den bli en del av Heggstadmoen kulturlandskap. ■

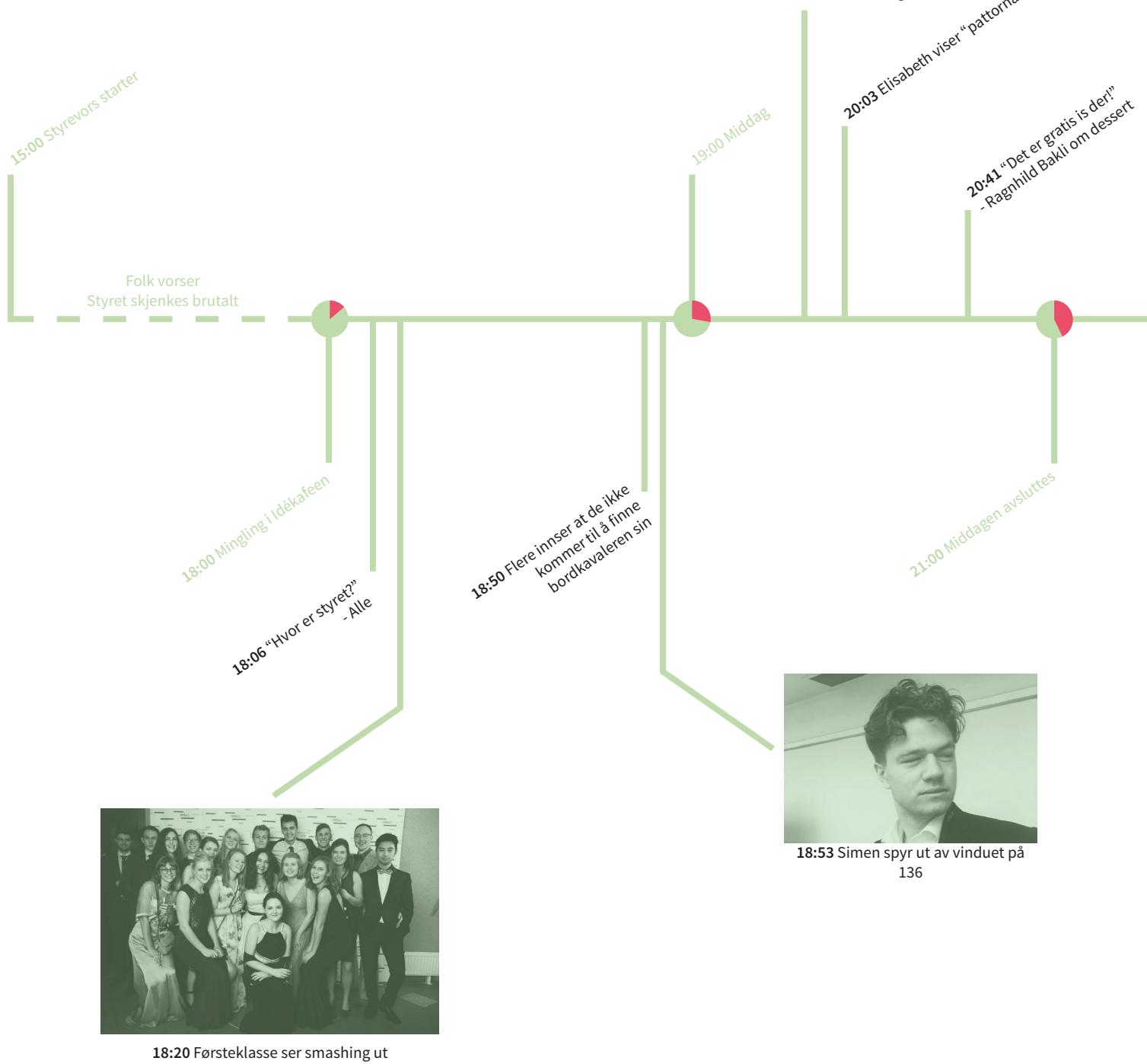
IMMATRIKULERINGSBALLET

minutt for minutt

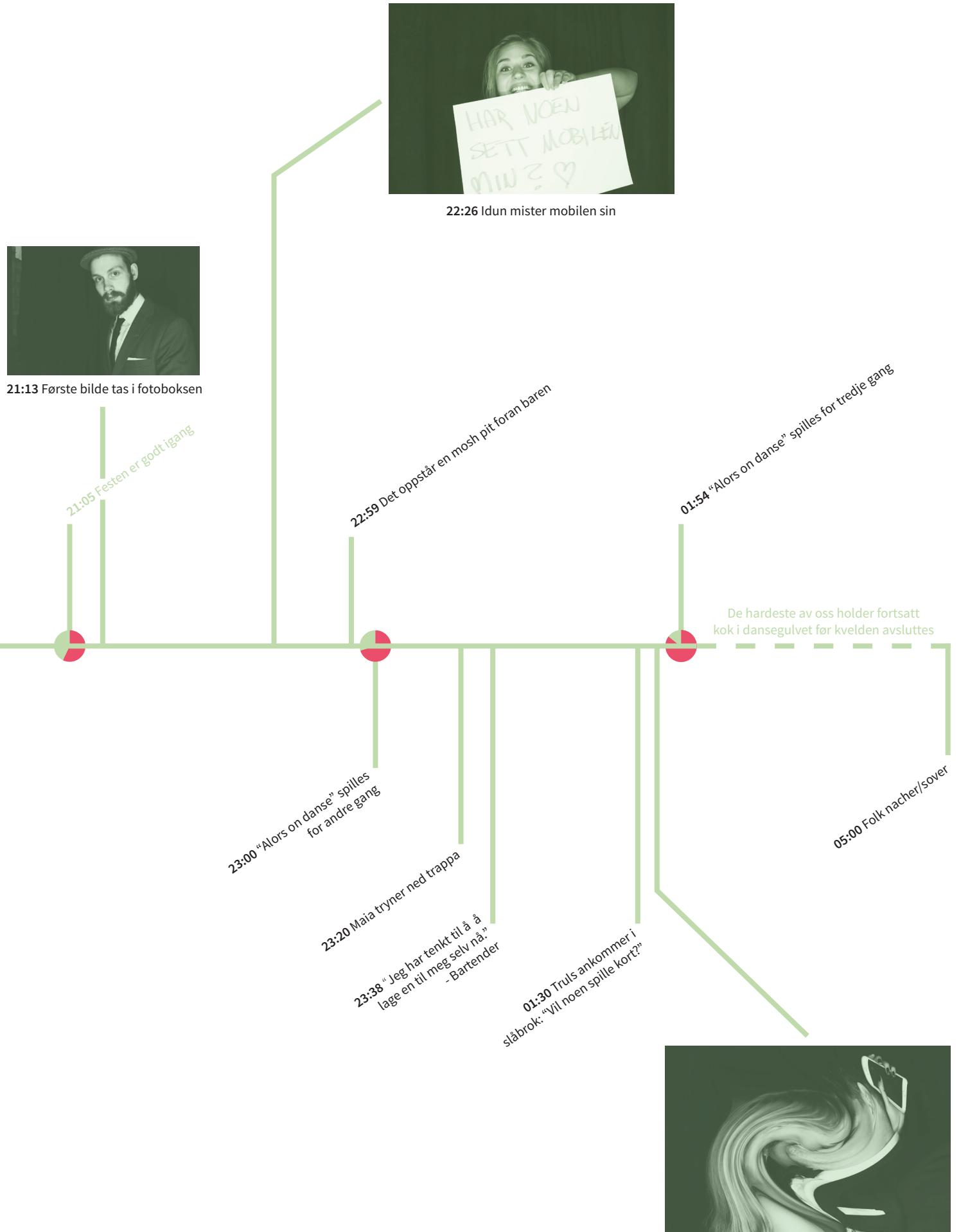
*For oss som trenger å få fylt
inn noen “sorte hull”*

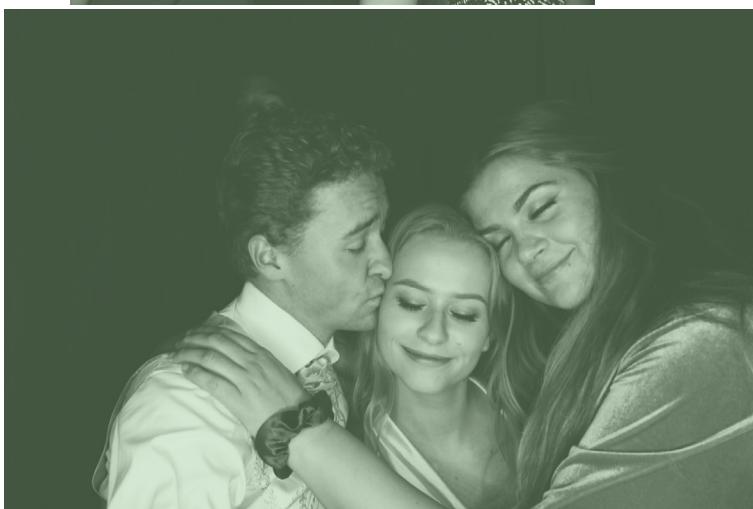

19:56 Peder holder tale til Liven (og livet)

18:53 Simen spyr ut av vinduet på
136

LEDIG PLASS HER!

BLIR DU EN DEL AV DETTE?

Making Waves er en arbeidsplass med et sammensatt og ambisiøst faglig miljø.

Hos oss jobber prosjektledende skientusiaster tett med både strategiske rockgitarister og kreative bryggerinerder, for å løse morgendagens utfordringer. Sammen lager vi prisvinnende og nyskapende digitale produkter for ledende norske bedrifter. Norgesgruppen, TINE, Ruter og FIFA er alle fornøyde kunder av oss. Nå trenger vi flere dyktige strategirådgivere, designere og teknologer, som brenner for å lage gode digitale løsninger.

Skriv til eiliv@makingwaves.no, så sender vi deg mer info om oss og mulighetene.

**MAKING
WAVES**

LACK-BORD

Produsent: IKEA

Mål: 55 x 55 x 45 cm

Vekt: 3,8 kg

Med minimalistisk design og komfortable priser har LACK-serien funnet veien til et ukjent antall stuer over hele verden. Overflaten av sponplater og finér finnes i et stort utvalg farger og tremønstre, men på innsiden har alle LACK-produkter det samme pappskjelettet. I likhet med andre produkter fra IKEA kommer også LACK-serien i en flatpakket variant, der hvert ben skrus på fra undersiden.

Som ekspert innen etikk og moral (Jeg har ståkarakter i exphil) så jeg på det som min plikt å foreta en grundig spørreundersøkelse av hva IPDere hadde gjort dersom de ble stilt ovenfor en rekke moralske dilemmas. De 47 svarene har ført til følgende infographics, som vil gi deg et innblikk i hva som skjer i toppetasjen på den jevne IPD-student.

HVEM ER IPD?

Tekst: Jørgen Molaug & IPD | Grafikk: Jørgen Molaug & Simen Aamodt Kjendseth

En ånd gir deg et valg: Han kan gjøre IPD-verkstedet døgnåpent i de 5 neste årene, med alle maskiner tilgjengelig hele tiden. Men i bytte får FRP flertallsregjering på Stortinget samme periode. Hva velger du?

"Jensen bruker nok opp oljepengene fortære enn 5 år, og plutselig sitter vi der i gråskumstøvet og gråter over spilt spraylakk når studiet er lagt ned."

Du skumper borti en tekannemodell som står stilt ut i Idékafeen, den velter, og håndtaket faller av. Ingen så at det var du som gjorde det. Hva gjør du?

"Hvis en tekanne veltes i idékafeen og ingen ser det, har den da veltet?"

Klassen din har ansvar for å rydde etter gårdsdagens Leonardofest, men du sliter med tidenes hangover. Hva gjør du?

"Dette er anonymt, sant!"

En ånd gir deg et tilbud. Du kan få drømmejobben: En stilling i hvilken som helst bedrift eller designbyrå, men i bytte må du ha sex med Eivind Hellstrøm en gang. Hva velger du?

"Men lyset av og han skal være helt tyst."

Du har satt av plass på en bedpres, men dagen før får du vite at du må i et obligatorisk møte, som går samtidig. Du kan rekke å se foredraget, men du går glipp av middag og øl. Å skipe møtet er ikke et alternativ. Hva gjør du?

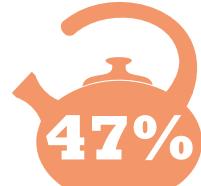
Døgnåpent verksted,
det er verdt det!

Statsminister Jensen? Nope

Sniker meg bort fra
åstedet, sier ikke
ifra til noen!

Sier ifra til eieren

Henter klæbefix og
prøver så godt jeg
kan å fikse modellen

Stiller opp likevel!

Blir i senga

Kommer, men kraftig
forsinket

13%

Hva er dette for et
dilemma?
Hellstrøm er digg, jo

Hvilken som helst
jobb? Da kan jeg
tåle "Hellstrøm rydder
opp i senga"

Går på bedpresen

Dropper bedpresen

"Sier sorry da ;)"

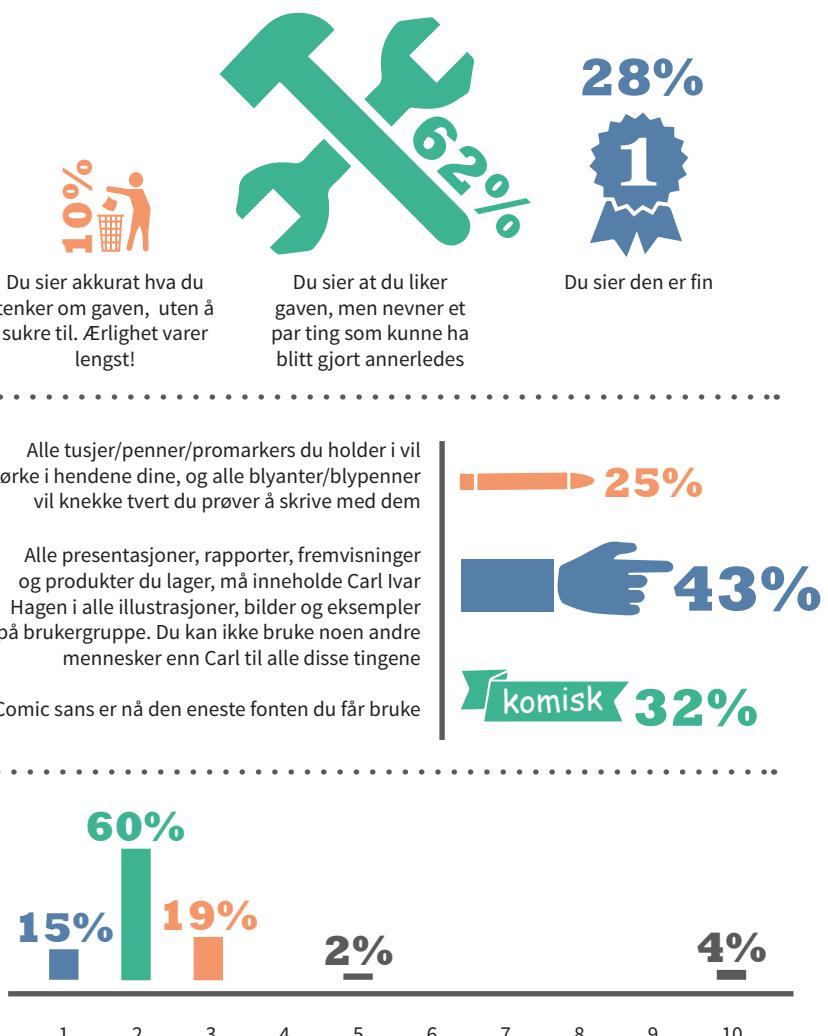
En i klassen din har laget en julegave til søsteren sin, og du lurer på om gaven kan være det styggeste som har kommet ut fra verkstedet noen sinne. Klassekameraten din kommer bort til deg med gaven, er tydelig stolt over det hen har laget, og spør deg om hva du synes. Hva svarer du?

"Sier den er sååå fin, men viser med hele kroppen at du ikke mener det."

Du kjøper en forhekset bok på Akademika. Boka gir deg et valg mellom tre grusomme forbannelser, og du må leve med en av dem resten av livet. Hvilken av disse ville du valgt?

"Comic sans er faktisk bevist til å være den fonten menneskeøyet leser best."

Hvor mange tørk med tørkepapir pleier du å bruke?

"Skalaen når ikke opp til mitt behov. ca 36 tørk."

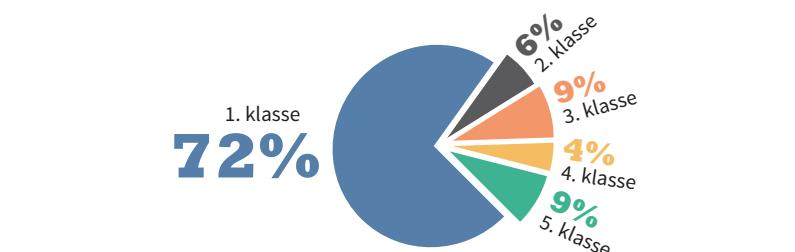
HMS-avdelingen på NTNU oppdager at det finnes maur i så å si alle veggene på IPD. Veggene må smøres inn med maurmiddel. Dette skal gjøres på dagnad av et årstrinn. Du får velge hvilket trinn som må slite. Hvilk et velger du?

"Det er alltid førsteklasse som må gjøre drittjobben. Jeg liker tradisjoner."

På en Leonardofest blir det spydd utover en av de røde sofaene. Du så hvem som gjorde det, og vet at du er den eneste som så det. Neste dag går hussjef ut og spør om den skyldige kan melde seg. Ingen svarer. Hva gjør du?

"Føler at dette er et ladet svaralternativ, men jæ ær faan ikke no tyster, ass"

Du oppdager at Leonardopresidenten har underslått 5000 kroner fra det forrige budsjettet. Han tilbyr deg 1000 kroner for å holde kjeft. Hva gjør du?

"Er dette en utspekulert strek fra Il Presidente for å finne en partner in crime?"

NÅR DE BLIR MODNE SÅ FALLER DE NED

Tekst: Audun Gullikstad Hem | Illustrasjon: Maia Elisabeth Sirnes

På mine yngre dager var jeg ganske kritisk. Jeg var også ung og dum. Nå som jeg har kommet meg over 20-årsneika har jeg blitt mindre kritisk til mye, mens noe jeg tidligere var glad i har falt i status. Før var jeg veldig glad i ny teknologi, det har jeg verken tid eller lyst til å følge med på lengre. Kanskje det er kombinasjonen av mindre tid og mer fornuftig bruk av penger som har gitt meg denne litt mer pragmatiske holdningen til slikt. Nuller og enere er i større grad blitt mitt felt, og når det kommer til det større bildet er ting som faktisk fungerer som det skal det eneste jeg er ute etter. Ting må ikke være prangende og nymotens, med bøyde skjermer og irisskannere og alt mulig surr. Det er mulig jeg eldes med et forrykende tempo, men jeg begynner å føle litt med foreldre-generasjonen. Jeg er ingen fan av Pokémon Go, jeg liker ikke at de åpner dataspilllinjer på videregående, og jeg synes Piratpartiet bare er noe dritt.

Man skulle kanskje tro at for en som liker fornuftige datamaskiner som fungerer når de skal, så er Apple midt i blinken. Og det er til en viss grad sant. Jeg eier en Mac, mest fordi Windows fortsatt virrer rundt i tablethybridverden. Problemet er at Apple også er alt som er galt med

"den nye teknologihverdagen". Det er sant at produktene deres ser bra ut. Nå er det faktisk over et år siden jeg var designstudent, men jeg stoler nok på mine egne evner til å si såpass. MacOS, eller OSX, eller hva det heter nå om dagen, er det greieste operativsystemet jeg har vært borti, og trackpaden deres er den beste på markedet, men det stopper egentlig der.

Problemene er mange. Apple-produkter er for det første dyrt. Man kan si mye positivt om iPhone, men det å bruke ti tusen kroner på en mobiltelefon som man bruker i to år er ikke en fornuftig investering. Jeg tror heller ikke noe på at 60 gigabyte med minne koster flere tusen kroner. De vet at folk er villige til å betale for mye for produktene deres, og det er sikkert fint for dem, men mindre fint for meg. Man skulle tro at når Macen din blir laget på fabrikker med slave-lignende tilstander burde de kunne kutte noen hundrelapper her og der. Når du må sette opp gjelder fordi folk faktisk heller vil hoppe i døden enn å jobbe for deg burde du virkelig vurdere å gjøre noe med arbeidsmiljøet. Det hele blir for dumt.

I tillegg til alle disse pengene du bruker på å kjøpe produktet, er alt håp ute om noe først blir

ødelagt. Vet du hvor mye det koster å bytte en Mac-skjerm på Elkjøp? Syv tusen blankpolerte norske kroner. Hvor mye kostet Macen? Ti tusen. Det er intet mindre enn hårreisende, men det er et resultat av deres påtvungne proprietære løsninger og lite gjestmilde maskinvare. Jeg husker tiden da det var fint med mange innganger og porter på maskiner. Tiden da det praktiske var viktigere enn det estetiske, men folk har vel ikke minnepinner, eksterne harddisker og ekstern mus lengre, for det har vi blitt fortalt at vi ikke trenger. Nå er jo i tillegg hodetelefonutgangen på vei ut, og det kan jeg komme på få gode argumenter for, bortsett fra at Apple tjener masse penger på dyre hodetelefoner og adapttere.

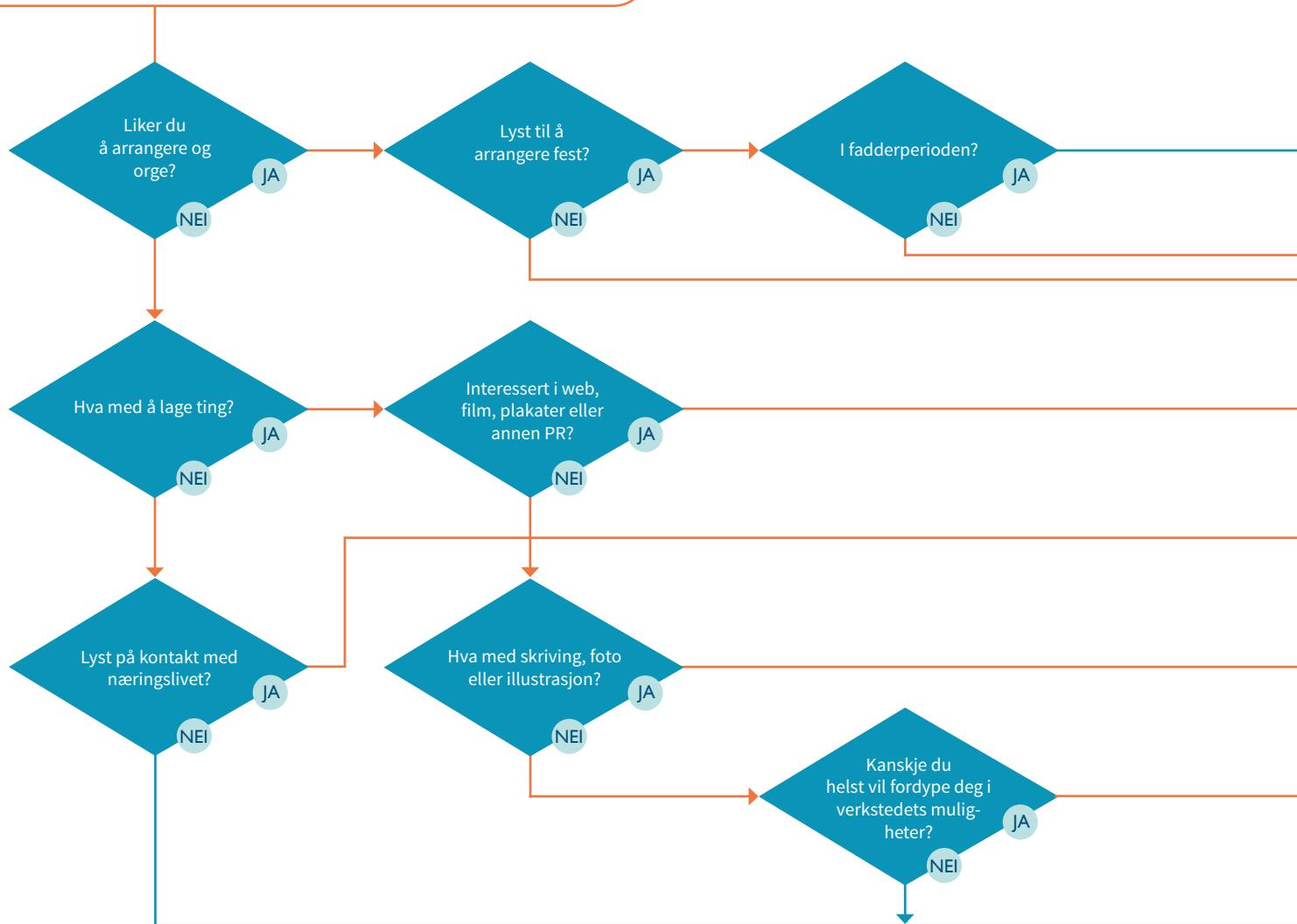
For de som syntes at dette ble i overkant krast er det bare å beklage; Apple er et litt følsomt tema for mange. Det må likevel sies at det trengs noen stemmer i forbrukernes favør, og det oppnår man ikke med unison hyllest av alt som kommer fra dette firmaet som merkelig nok deler navn med en frukt. De er på mange måter alt som er galt med forbrukersamfunnet vi lever i: Dyre produkter, dårlige arbeidsvilkår, og et evig jag etter det nyeste og kuleste. Skamme seg. □

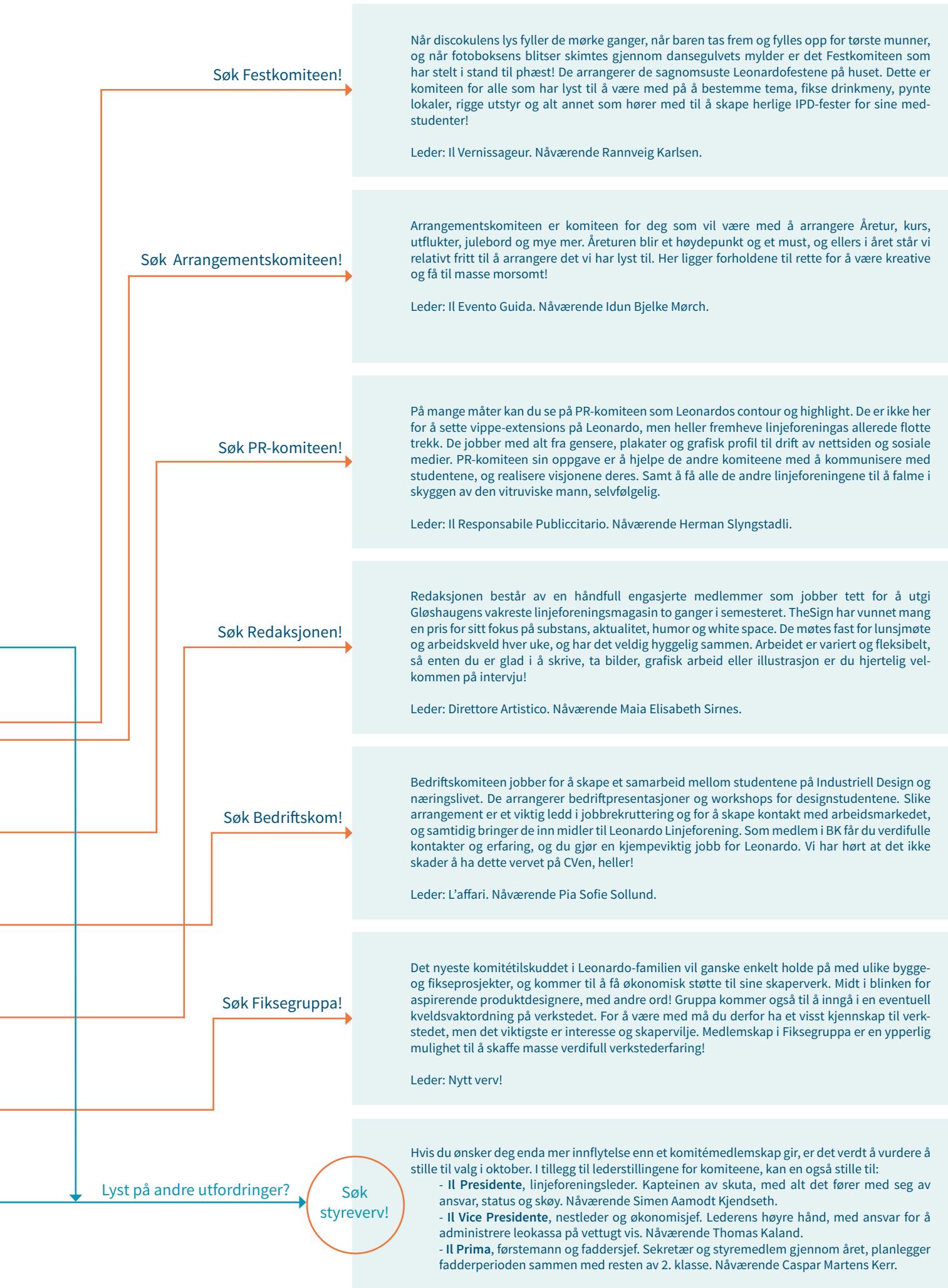
Spør flytdiagrammet:

FINN DIN PLASS I LEONARDO

Grafikk: Maia Elisabeth Sirnes | Tekst: Maia Elisabeth Sirnes & Leonardostyret 2016

Leonardo Linjeforening kan oppfattes som litt av et virvar av komiteer, roller og verv. Start her og la diagrammet vise deg vei!

PechaKucha Night™

20 × 20
IMAGES SECONDS

facebook.com/PechaKuchaTrondheim

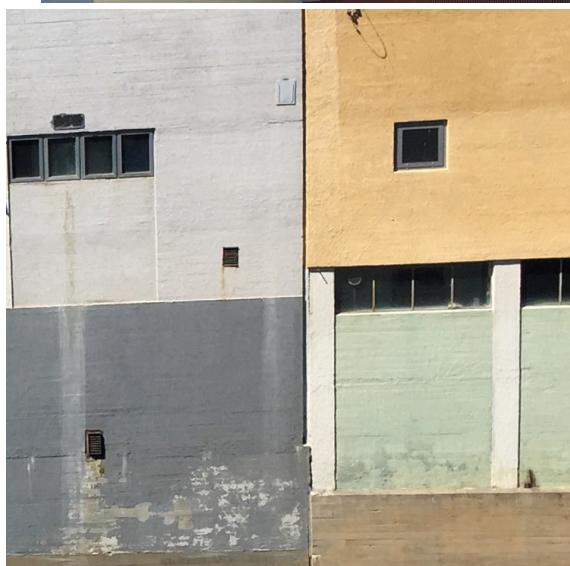

Bli med og arranger neste
PechaKucha i Trondheim!

Send oss en melding 😊

PechaKucha Trondheim er organisert av frivillige,
hovedsakelig studenter ved Arkitekt og Industriell Design.

Vi holder arrangementer som er åpne for alle,
om design, arkitektur og alt annet som er fett!

Arteventinove:
"stablado" av Asklaksen

Kritisk Ping Pong

Tekst: Ragnhild Bakli & Petter Mustvedt | Grafikk: Petter Mustvedt

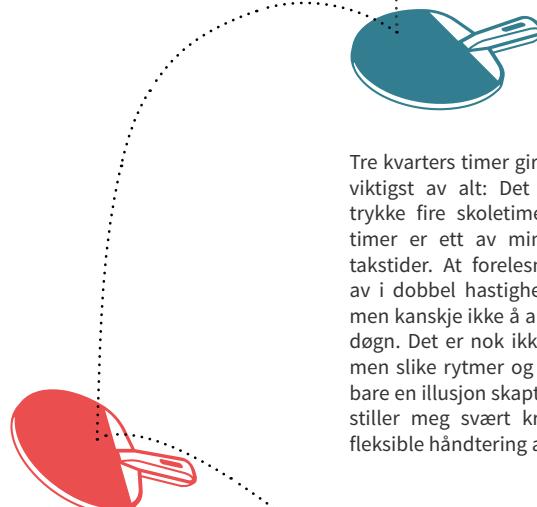
Vi må bruke tiden
som et redskap,
ikke som en sofa. ”

- John F. Kennedy

Jeg elsker frokost med alt det innebærer, og står derfor opp "sjukt tidlig" kun for å sitte med mat og radio og te og stirre ut i luften i en liten time før dagen starter. Jeg ofrer med andre ord den o-så-hellige siste og tilsynelatende avgjørende timen i drømmeland. Jeg mener bestemt at min mye mer o-så-hellige frokostrutine er en like god energiinnhenter som sovn, det er den som gjør meg snill og glad. Etterhvert har jeg vent meg til å drikke te med alle i samboerskapet etter tur mens det sprutes kaviar på skiver brød, før de brettes og spises stående med en god dose englebæsj i øyekroken.

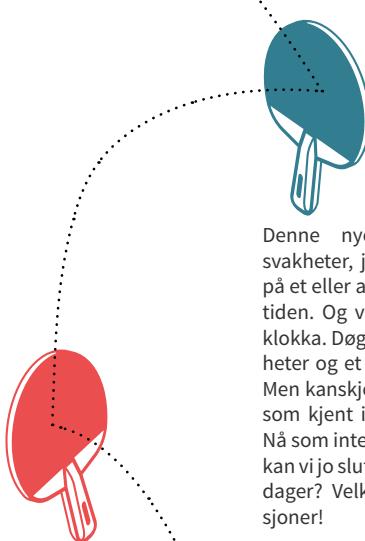
Mine morgener er en tåke av hjernedøde rutiner. Det «snoozes» gjerne en time, og deretter går resterende morgenminutter med på å stoppe havregryn og kaffe inn i munnen. Det er ikke vakkert, men det er effektivt. Svært effektivt. At hårsveisen er lagt om for å spare tid foran speilet er delvis sant. Det handler om å skvise inn så mange søvntimer som mulig før dagens timeplan slår inn. Undervisningen starter kvart over, nøkkelen i ytterdøra viser om fem over. Sykkelturen går fort nok til at englebæsjen forsvinner. Takk Gud for det akademiske kvarteret!

Så skal det sies at det akademiske kvarteret ute-lukkende er konstruert for sånne som deg, Petter. Og med "sånn som deg" mener jeg ikke nødvendigvis dere med Solstad-sveis og et uforsvarlig godt forhold til havregryn uten melk, selv om det må være en sammenheng der. På et eller annet tidspunkt i historien har en tullebukk med innflytelse bestemt at 60 minutter er ut, 45 minutter er inn. Det er ikke dritteldig å lære klokka når en time ikke varer i en time og tre kvarter innimellom er en time og innimellom er tre kvarter. Hva er da egentlig ti minutter, liksom?

Ja, for det føles godt å si at du har hatt skole i fire timer når sannheten er at du har sittet tre timer i pysjbukse og sett forelesning. Da syns jeg vi skal lage en skreddersydd timelengde til hver enkelt aktivitet. En massasjetime burde i hvert fall ha 75 minutter, for ikke å snakke om utleietimen for flyttebil. Den burde vært ekstremt lang, for der er det mange som tar seg brutalt godt timebetalt. Jeg vet ikke om du ser hvor dette leder, men det blir til en sirkel. En innmari ond sirkel der alle vil ha penger for ulike mengder timer av ulik lengde. Tid er som kjent penger.

Tre kvarters timer gir rom for hverdagsslakk. Men viktigst av alt: Det muliggjør hverdagshack! Å trykke fire skoletimer inn i tre vanlige, sedate timer er ett av mine beste verktøy i skipptakstider. At forelesingene på nett kan spilles av i dobbel hastighet gjør at det er fullt mulig, men kanskje ikke å anbefale, å ta et helt fag på to døgn. Det er nok ikke helt godt for døgnrytmen, men slike rytmer og søvnmønstre er vel egentlig bare en illusjon skapt av streite akademikere? Jeg stiller meg svært kritisk til mennesker sin lite fleksible håndtering av tid.

Denne nye verdensordenen din har visse svakheter, ja. Men som du streifer innom, er det på et eller annet tidspunkt noen som har designet tiden. Og vi svelger det rått. Ingen tor å si mot klokka. Døgnet er utformet basert på fysiske sannheter og et par fysiologiske fakta om mennesket. Men kanskje mest av alt for å tjene penger? Det er som kjent ikke lett å kjøpslå med søvngjengere. Nå som internettet erstatter alt det fysiske der ute, kan vi jo slutte å snakke om døgnrytme og arbeidsdager? Velkommen Internett, farvel tidskonvensjoner!

Nå hører jo jeg til dem som mener et human innslag i en fullstendig digitalisert verden er som lunsjpausen i ethvert middelmådig dagsseminar. Likevel er det en frydefull tanke å fråtse i timer, se forelesninger i et rasende rask tempo og gå tur når det er stjernekart og folketomt i gatene. Det kan funke, for som du sier, vi har allerede designet tida, og et design kan oppdateres og tilpasses brukerens behov og ønsker. Også er det det her med folketomme gater. Jeg tror en verden der folk sover når jeg vil fortelle spennende historier og er på jobb når jeg helst skulle dratt på stevnemøte, ville gjort meg trist. Selv om Tindernettet skaffet meg daten, liker jeg best å prate direkte til et fjes. Petter, du legger opp til en enormt selvstendig tilværelse, om ikke ensom. Er det virkelig å foretrekke at folk responderer treigere enn SKAM-Noora og da i beste fall med en personlig GIF, lissem? ↗

TRE PÅ RAMMA

Tekst & foto: Ragnhild Liven

Hva er det du liker minst med menneskeheten?
Mennesker som ikke gidder å sjekke ting før de spør og bare forventer at andre skal finne ut av ting for dem. Det gjør meg skikkelig irritert. Eller folk som ikke har respekt for andre sine yrker. Og folk som ikke kan å stå i kø. Eller folk som er treige i oppfatningen og ikke følger med på det som skjer rundt seg.

Sett at du var sanger. Hva ville navnet på debut-albumet ditt vært?

Stupid people. Jeg skulle bare ha sunget om hvor dumme folk er. Generelt idioter.

Hvis du kunne fjernet én tings eksistens på denne planeten, hva hadde det vært?

Den rasen som er "stygge britiske folk". De verste liksom, de styggeste. De som har skikkelig dårlig tannhelse og ikke kan noe om kosthold, bare generelt liksom. Jeg føler det er en egen gren av briter som er skikkelig støgge. Haha, det er slemt da. Jeg kunne sikkert sagt tuberkulose eller noe sånn liksom.

Du er den nye fargen i en boks med fargestifter. Hvilken farge ville du vært og hvorfor?
Den fineste. Eller kanskje ikke den fineste, men heller den som passer best sammen med de andre.

Hvis det skulle lages en film om livet ditt, hvem skulle spilt rollen som deg? Og hvorfor?
Da ville jeg at det skulle vært Leonardo DiCaprio. Fordi han fortjener å vinne enda en Oscar.

TV2 skal druse på med en ny kjempesatsning. Den skal hete "Skal vi _____?".
Den skal hete "Skal vi pule". Den skal handle om menn over 40 som fortsatt er jomfruer.

Hvis du skulle fortalt tenårings-deg et godt råd, hva ville det vært?
Kjøp ei dongeribukse. Fordi du tar deg ikke ut i Adidas stripebukse.

Hvem er den kuleste i tredje etasje?
Det blir fort Tor André. Er det det han heter? Nei? Han interaksjonskaren. Trond Are! Jeg kaller han alltid Tor André. Jeg vet ikke helt hvorfor. Men han er i alle fall kulest på grunn av skjegget.

Du får muligheten til å lage en ny helligdag i Norge. Fortell om denne.
Dette her er helldiddagen som heter "Fjerde torsdag i april"-dagen. Vi feirer den for å minnes den fjerde torsdagen i april, fordi den ikke alltid dukker opp, tror jeg. Eller jo kanskje det alltid er fire torsdager i april. Men det er da det begynner å tighte seg til. Det er da du begynner å merke at semesteret går mot slutten. Eller at du burde ha åpnet bøkene.

PLANTESKOLE

Tekst & illustrasjon: Ragnhild Bakli

Nok en sommer uten "relevant sommerjobb" overstått.

Man vender hjem til en klemmende og elskende familie. I kjøleskapet ligger det minst én ost per hode og kanskje mamma har lagt rent kreppsengeretøy på senga. De etterlater ost når de drar på ferie for at ungen skal overleve. Også etterlater de ungen for at orkideene skal overleve. Vi har åtte orkideer i fire vinduskarmer i tre etasjer. Så står de stygge pottene med hull oppi de pene som er tette. Løft stygg opp fra pen og dusj bladene godt på begge sider så alt blir vått. Ta gjerne en god splasj over rota, så blir virkelig alt vått. Og plutselig vil man ikke at alt skal være vått likevel. Så når det står sju orkideer og venter på vanning og tørking vil man helst være effektiv. Det anbefales å riste planta så brutalt og skånsomt som mulig før den stygge potta skal ned i den pene og det er jord overalt.

Ettersom orkidévanning etterhvert gikk radig for seg kunne jeg også utføre arbeid som tilførte kontono penger. I mitt heldige tilfelle bestod betalt arbeid i å tilbringe veldig mange formiddager over, under og inni hekker sammen med et lite utvalg motoriserte sager. Sjefen var gartner og hadde alle yndlingsblomstene sine tatovert på kroppen. Han foretrakk at jobben utførtes i et bedagelig tempo, og tok pause så ofte det gikk. For å pleie helsa hadde han i år byttet ut røyken med E-sigaretter med peanøttsmak, noe han var så fornøyd med at pausehypigheten hadde steget betraktelig siden året før. Gjennom en eim av peanøtt, og med god avstand til hekken, pratet han lykkelig i vei om

platesamlinga si, om ølbrygging og om sin fortid som kunstner. Han fortalte om hun som stilte seg i vinduet og kledde seg naken hver gang en kantklipper nærmet seg, og om han som bor i bobil og sier han er forfatter, men ingen har noen gang lest noe han har skrevet. Mest fortalte han likevel om epletrær og jordbærplanter og humler og gress.

Tilbake i Trondheim er det heldigvis ingen orkideer, men en fantastisk plen som huseier klier til årlig til åre for lykkelige leietakere. På verandaen står det en matboks fylt med kaffegrut og det som er igjen av en kantarell som oversvømmes hver gang det regner. Dersom målet er å dyrke kantarell, ikke gjør det i en matboks med kaffegrut, og ikke la den oversvømmes hver gang det regner. Kantarellbestanden i matboksen på verandaen synker i takt med at kaffegrutmengden øker og det hele gir i grunnen lite mening. Selv om dette eksperimentet ikke helt gikk som håpet, er det faktisk ikke så mye mer fancy utstyr som skal til enn en matboksliknende gjenstand, litt jord og noen frø, en frukt eller andre tilsynelatende plantbare greier, så er man i gang. Kaffegrut fungerer ikke som jord.

Jeg syns avokado er for dyrt. Også lurer jeg på om man kan få overmodne og ihjeklemte avokadoer billigere når man er på butikken, men jeg har ikke turt å spørre. Så jeg kjøper bare avokado av og til, og da planter jeg avokadosteinen og håper det plutselig skal sprete fram gratis avokado. Man øker sjansen for fram-

sprettende avokado betraktelig dersom man planter mange avokadosteiner, helst alle avokadosteinene man eier. Ikke alle spirer, og det er innmari kjedelig minutt-for-minutt-underholdning når det aldri skjer noe. Det er ikke mer som skal til enn shotteglass, vann og en stein. Også lønner det seg å skrubbe avokadosteinene grundig til det ytterste laget går av. Tre av fem steiner i vinduskarmen min har begynt å spire. Den ene spirer riktig nok ut av toppen, noe som både er spennende og rart, men det går stort sett rolig for seg.

På badet er sukkulentene. I utgangspunktet var de tre. De delte potte, og jeg tror det kan ha vært årsaken til en ganske uregelmessig tilværelse for dem. En kombinasjon av enkeltes lyst på verdensherredømme og et relativt fuktig klima gjorde at den ene sukkulenten en kveld tok kvelden. Den rånet bort innenfra, i det hele tatt en makaber død. Nå ser det ut til at nummer to også er på vei mot komposten. Det er med andre ord voldsomt til evolusjonære tilstander inne på badet. Da foretrekker jeg faktisk orkideenes stillferdige

livsførsel, selv når det innebærer litt heftigere vanningsrutiner enn jeg setter pris på. Én orkidé hadde vært fint. Kjøp en orkidé eller sett en ananastust i vann, det forårsaker definitivt mer spenning enn en skulle tro. ☐

Kvikk tester ting kan liker: **KVIKKLUNSJ**

Det er bare lunsjen til Kvikk, det er ikke sjokolade

Tekst & foto: Petter Mustvedt

*NTNU's mest designkompetente terrier
er sulten. På privaten går det i Pedigree,
på jobb er det pappmodeller.*

Kvikk er en velreflektert terrier hva angår design. Han studerer og analyserer flere komposisjoner daglig enn de beste av oss. Kontoret hans ligger i tredjeetasje, og det deles med kollega Ole Petter. De to slår ofte følge på vei til jobb, og samarbeider tett om kollokviene i estetikk. Etter en runde verbal slakt over bordet havner idéanslag og skisse-modellene gjerne på gulvet, og det er da Kvikk setter i gang sin analyse.

Human-Centred Design er ikke denne terrierns prefererte metodikk. Det er tid for hans egne velutprøvde og noe uortodokse designmetode: Smaking på design. God materialbruk er ikke bare

taktilt tiltalende, det smaker også godt, skal man tro Kvikk. Gode proporsjoner og smekre detaljer trigger vann i munnen, og litt askefinér limt provisorisk på en pappbit gir mersmak. En furupinne toppet med en dæsj klebfix trumfer Dentastix, og er verdt å slikke på i timesvis. I gangene på IPD hvikses det om Kvikk vektoppgang, noe han selv ikke kommenterer. Men mye kan tyde på at Kvikk bidro til oppryddingen av tegnesalene i sommer.

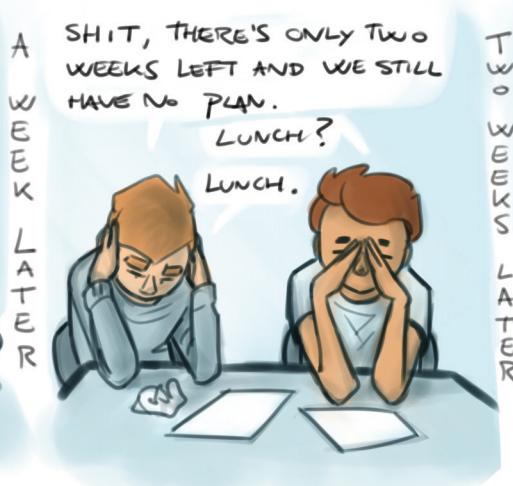
Denne «på gulvet» tilnærmingen til undervisning er typisk for Kvikk. Han har et annerledes forhold til studentene enn mange av hans kolleger, og er svært godt likt. Selv ønsker han ikke å kommen-

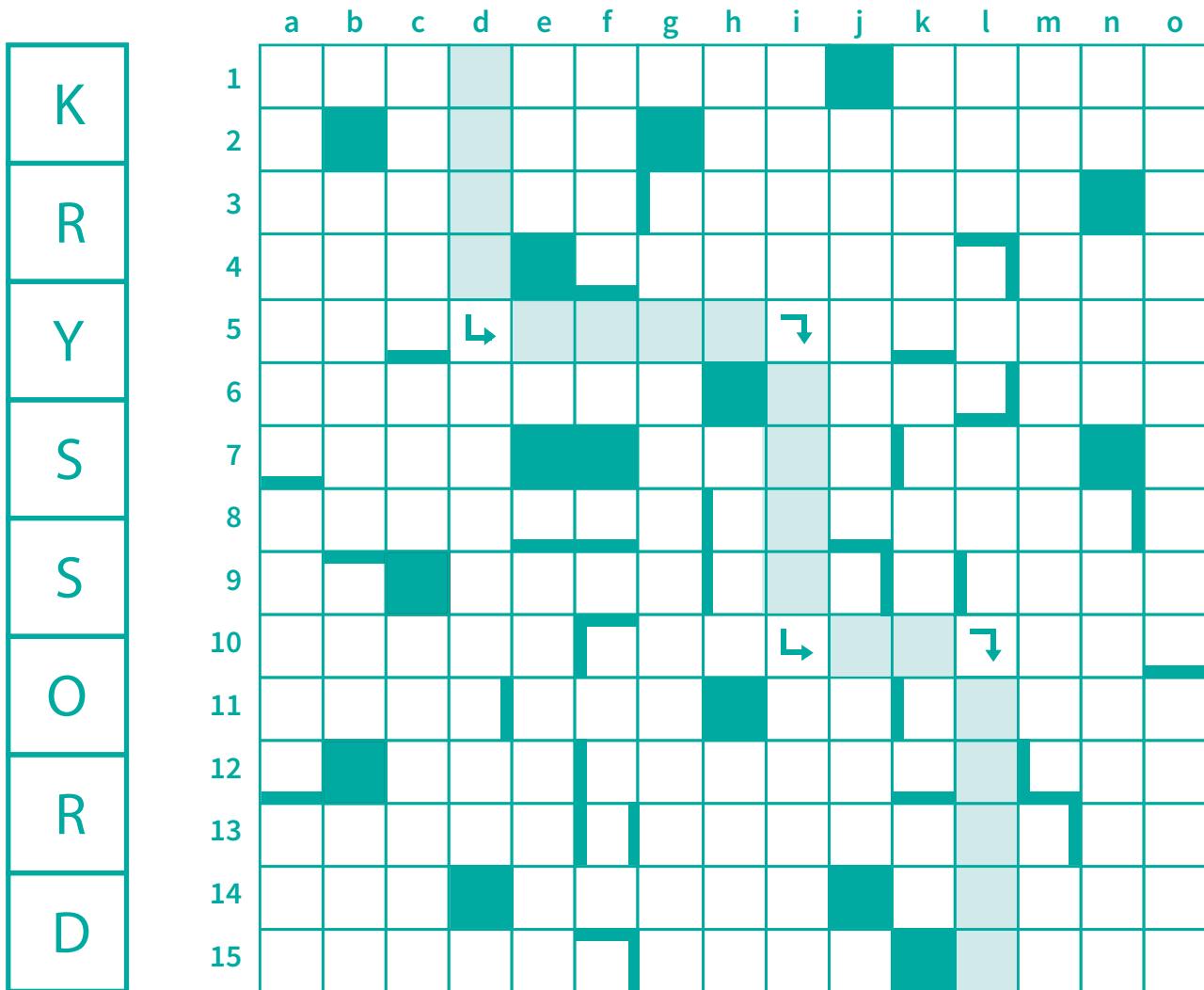
tere dette heller, kan det virke som, og vender oppmerksomheten tilbake til stykket tape foran han. Han er ingen fan av hverken smaken, konstensen eller fordøybarheten. Men dekonstruksjon er et av designerens første bud, og inngår selvagt i Smaking. Alt i alt var denne lunsjen smart, dynamisk, raff, smekker og tyggevennlig. ■
Terningkast:

sekS

JOYS OF GROUP ASSIGNMENTS

By Camilla Dahlstrøm

Av Jørgen Molaug

VANNRETT

- 1a: Rom på IPD
- 1k: Inhaleres
- 2c: Student
- 2h: Ufarlig ammunisjon
- 3a: Alene
- 3g: Døgnstart
- 4a: Skobunn
- 4f: Designbedrift
- 4m: Pippet ut
- 5a: Egenrådig
- 5j: Sinne
- 6a: Stilig
- 6i: Usikkerhet
- 6m: Flyselskap
- 7a: Instruksjon
- 7g: Arbeidsplass for metall
- 7k: Basisk væske
- 8a: Salgbart objekt
- 8h: Levendegjøre
- 9a: Preposisjon
- 9d: Angivelse av tidsenhet
- 9h: Fargekode
- 9l: Dra på tur (imperativ)
- 10a: Grønnsaker
- 10f: Våpen
- 10m: Rasistisk gjeng

LODDRETT

- 11a: Nobel
- 11e: Typisk utfall av Leonardo FK-kamp
- 11i: Elektromagnetisk stråling
- 11k: Arkitekt, etternavn
- 12c: Tap av liv
- 12f: Designstil
- 12m: Ribonukleinsyre
- 13a: Uttrykk
- 13g: Dal
- 13n: Drikke
- 14a: Innbrudd
- 14e: Pannekake
- 14k: Ikke oppdaget
- 15a: Forsiktig
- 15g: På et lavere sted
- 15l: Pupper
- 1a: Designer, etternavn
- 1e: Overflate
- 13a: Preposisjon
- 3b: Yrkesutøver i skotøyindustrien
- 9b: Bearbeidet tre
- 13b: Rett
- 1c: Bilmerke
- 6c: Syn på seg selv
- 10c: Flisespikker
- 6d: Lat
- 1e: Fisk
- 5e: Overrakte
- 9e: Designstil
- 1f: Gi fra seg
- 5f: På (På et annet språk enn norsk)
- 10f: Søkeinstrument
- 3g: Fotballspilleren
- 1h: Overklasse
- 7h: Ramme
- 12h: Koste
- 1i: Være tvungen til
- 11i: Like utenfor
- 2j: Tidssparer
- 9j: Faktum
- 1k: Målestokk
- 6k: Hurtig forflytning
- 13k: Preposisjon
- 1l: Plante
- 4l: Hørt på chatterom
- 7l: Fisk
- 1m: Ugagn
- 13m: Sliten
- 1n: Artikkel
- 4n: Organene
- 8n: Del av en spesifikk type tre
- 1o: Noe som bygger på undersøkelser
- 11o: Tredjegenerasjons Pokémon

USER EXPERIENCES

Lambo til besvær

Det var et ydmykt styre som møtte en ny uke på IPD etter immball. Noe var annerledes med disse ellers rakryggede menneskene, nesten som om de hadde sett døden i hvitøyet og overlevd. En aften satt av til fest og eleganse ble brått full av glemt minner og gjensyn med dagens lunsj. For vi ville tilfredsstille alle våre venner, uheldigvis også våre venner fra eksterne styrer og deres drikkegaver, og det hele tok litt vel av. Men gjort er gjort, og til svende og sist ble det forhåpentligvis en bra kveld for nye og gamle og de gjenoppstårte.

Styrets delvise fall kjentes på kroppen og stoltheten, men det vi kanskje kjenner på mest, er at førsteklasse ikke fikk sin fortjente velkomst av et oppriktig og fulltallig Leonardo-styre. Vi håper likevel at dere vet hvor viktige dere er for oss, og at dere nå like fullt er å regne som en del av familien. Velkommen!

- Il Presidente

Blåfugler søker egg i redet

På IPD eksisterer det et kvinnekor. Dette har de aller ferskeste av dere dessverre ikke fått sjansen til å høre enda, og dere andre har fått høre alt for lite av oss.

Etter DeKors gjenoppstandelse under vårens IPD:igen hadde vi nok en gang tenkt å vise vårt trallende nærvær under immatrikuleringssallet. Nå har det seg slik at halvparten av det gamle koret er på utveksling eller ikke befinner seg i Trondhovedstaden av andre grunner, og i tillegg måtte halve det gjenværende koret (på syv personer) melde avbud på immballørdagen grunnet sykdom. Da var vi rett og slett for få igjen til å få til en ordentlig opptreden.

Så til poenget: DEKOR ØNSKER SEG DERFOR NYE MEDLEMMER! Vi vil bli flere! DeKor er et kjempehyggelig lavterskelttilbud for dem av dere vakre piker på IPD som kunne tenke dere å syng litt og bli en del av Blåfuglene, som er det vi blir kalt på folkemunne av kormiljøet i Trondheim. Man trenger altså verken å kunne noter eller å ha tatt sangtimer eller vært med i andre kor for å bli en del av oss. Det blir åpne øvelser de første ukene i oktober (mer info kommer), og ellers er det bare å komme innpå fjerdeklasserommet om du skulle ha noen spørsmål!

- DeKor ved Aurora og Karoline

Et stikk til IPD

Her om dagen leste jeg at NTNU hadde rykket fram i køen over verdens beste universiteter. Wow, tenkte jeg umiddelbart, med den påfølgende bekjennelsen om at de som lager lista neppe har tatt turen innom IPD. Her stenges verksted, laboratorium låses, fagbeskrivelser makuleres uten etterkommere og vurderingskriterier ligger i postkassa i enden av The Yellow Brick Road. Jeg er nok ikke alene om å stusse over hvorfor powerpoint-presentasjoner (fortsatt blir brukt) stemplet med copyright i 1995 fremdeles ruller over lerretet, eller at IPD memes aldri blir utdatert. I leserrinnlegg er det alltid hundeeiere, "ungdommen nå til dags" eller lokalpolitikerne som får skylda. Her på huset er det som regel ingen, for Gud bedre om noen skal dras i fletta. Forørig kan man i teorien tolke favorittregla "du lærer mest av dine medstudenter" til at det er vår egen feil, altså skam på systemet. Nei, slipp løs dragene, bytt ut fossilene og la kunnskapen rulle fra tredjeetasje!

- NN

GOSSIP

Det ryktes at Ragnhild har en imponerende steinsamling.

Noen skjenka styret på Immaballet.

Simen aka Il presidente elsker smårips.

Tusen takk for et deilig immball. Middagen var god, talene morsomme og ryktene sier at styre-organen på kontoret også ga mersmak! IPD <3

Har hørt at faddersjefen fikk seg noen hook i fadderperioden.
#JobComplete #Fadderbarnebarn

Rykten sier at Line i 2. klasse har en mean salsa i høftene.

HØRT AV FOLK

“Æ puste alltid tungt når æ kose mæ.”

- Marius, 6. klasse

“Jeg holder i ca 8 sekunder.”

- Petter, 3. klasse

“Jeg kan ta litt for mye kontroll, jeg kan bli ganske hard.”

- Fadderbarn swing

“Neinei, æ sett ikke folk i bås, æ lage brukergruppa.”

- Maia, 3. klasse

“Vi må modde en blowjobmaskin til å suge en lyktestolpe.”

- Torstein, 2. klasse

Student: “Legger jeg på flere farger nå blir den jo bare brun.”

OP: “Ja, om du knar for mye blir det bæsj til slutt.”

“Hvis du ikke står stille nå så kastrerer jeg deg”

- Rannveig 2. klasse til Simen 3. Klasse

“Det er bedre å ha sex med noen enn å være venner med noen.”

- Caspar, 2. klasse

“Jeg fråtser i alumni jeg.”

- Ragnhild L, 3. klasse

“Hvis du dømmer etter smilet til Kari, vil jeg si at sommeren virkelig var bra!”

- Flere

“Det er ikke en ranch, det er en estate!”

- Pia om et visst hus i Sør-Afrika

Nå har jeg vært dum
i over to måneder
hvor lang tid skal det ta
før denne følelsen går over

Folk snakker rart
folk snakker fort
når folk snakker masse
så drømmer jeg meg bort

Tilbake til Norge
hvor folk forstår
når jeg prøver å fortelle
om hva som skjedde i går

Så kanskje man skulle gjort
som Internasjonal seksjon sa;
“Kan du ikke spansk
- så ikke dra”

Jeg sitter og tenker
Hvorfor dro jeg hit frivillig?
Men så kommer jeg på
at vinen er billig

xoxo lost-in-Santiago_92

Ensom krake søker make
Har null krav
Bare at du har hake
Jeg er lei av tunfish i lake
Kom hit og få maten til å smake
Hjertet til å sprake
Senga til å knake
Plis

Kraken

ikkje visste eg
at ordet
service
og ordet
surface
verte uttalt likt
på engelsk

Carpe Liem

Ikke visste jeg
hvor snøen skulle,
da speilet slo
flua ut av ledd

Stockholmsbaronen

Søk redaksjonen!

TheSign trenger nye medlemmer, og vi ønsker oss flinke folk med interesse for journalistikk, grafikk, fotografi, design, lyrikk, dramatikk, sladder, brekking og/ eller regnskog.

Frist for søknad er 2. oktober
SØK!

Send søknaden til
direttoreartistico.leonardo@gmail.com